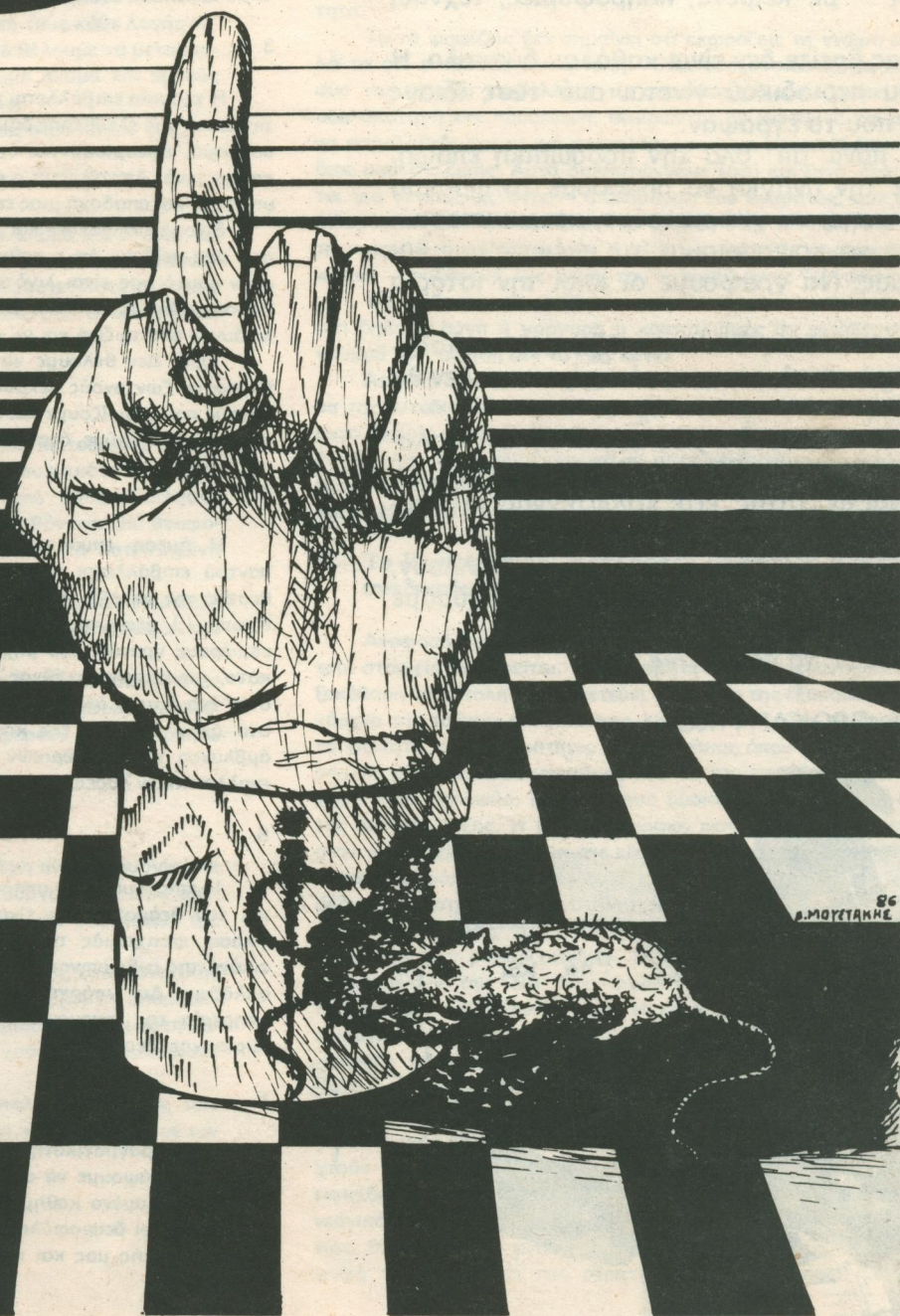

ΠΡΟΚΛΗΣΗ

από ομάδα φοιτητών Ιατρικής Αθηνών

ΓΕΙΑ ΧΑΡΑ

Είμαστε κάποιοι αλλόκοτοι φοιτητές ιατρικής και τα μοναδικά σημεία που προτείνουμε με αυτό μας το εγχείρημα είναι η κριτική αντίθεση στην καταπιταλιστική εξουσία και η επιθυμία για μια αυτόνομη κοινωνία.

Είμαστε ανοιχτοί σε μια ευρύτερη συμμετοχή ατόμων, είτε άμεση — στη συντακτική ομάδα μας — είτε έμμεση — με κείμενα, πληροφορίες, τεχνική βοήθεια.

Το να μας βρείτε δεν είναι καθόλου δύσκολο. Η διανομή του περιοδικού γίνεται από τους ίδιους ανθρώπους που το έγραψαν.

Ζητάμε πάνω απ' όλα την προσωπική επαφή. Έχουμε την ανάγκη να σπάσουμε το φράγμα της απομόνωσης, να γνωριστούμε, και να μπορούμε ελεύθερα να κοινοποιούμε τις σκέψεις μας και τα όνειρά μας. Να γράφουμε οι ίδιοι την ιστορία μας.

Ας ξεκινήσει ένας διάλογος έξω από οποιοδήποτε πατερναλιστικό, κομματικό σχήμα που δεν θα περιοριστεί μέσα στο πανεπιστήμιο.

Καλούμε στην ομάδα μας οποιονδήποτε καλοπροαίρετο που έχει τις ίδιες επιθυμίες με εμάς, είτε αυτός είναι φοιτητής, είτε καλλιτέχνης, είτε εργάτης, είτε κοινωνικός αγωνιστής.

Μισούμε τον εγκλεισμό που μας επιβάλλουν, παθιαζόμαστε με τον πειραματισμό, λατρεύουμε τον κόσμο και το σώμα του.

Σύνθημά μας: τα πάντα *free*.
δικοί σας,

οι... ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΟΙ

1.

Ο κόσμος του εμπορεύματος αποτελεί σταθμό στην επεκτατική πορεία της εξουσίας. τα κάθε είδους αντικείμενα (έντυπα, αγαθά, θέαμα), φορτισμένα με μυστηριώδεις δυνάμεις, γίνονται οι ιεραπόστολοι της, που διεισδύουν στις πιο απόμακρες γωνιές της προσωπικής ζωής μας.

2.

Η εξουσία προς στιγμήν αποκεντρώνεται, όμως μόνο για να αποκτήσει ευελιξία και να μπορέσει να διαβρώσει πιο εύκολα και ολοκληρωτικά την ατομική ζωή. Η άμεση σχέση εξαρτημένης εργασίας, η οικογένεια, η ηθική, η επιστήμη, η πολιτική, η ιδεολογία, η κουλτούρα, ζητούν να διαδραματίσουν ένα ρόλο προσαρμοσμένο στις ανάγκες της εποχής, ένα ρόλο που δεν ικανοποιεί η βραδυκίνησια και η μονολιθικότητα του κρατικού μηχανισμού. Έτσι γίνονται αυτοί τώρα οι εργοδότες μας.

3.

Η εξουσία επιβάλλεται πρώτα απ' όλα σαν άρνηση της ατομικότητας και της ελεύθερης δημιουργικότητας. Μας ρίχνει σε έναν εφσυχασμό, εφευρίσκοντας ένα σωρό κινδύνους που μας προβάλλει καθημερινά. Αποτέλεσμα ο φόβος και μετά παραίτηση, υποχώρηση, υποταγή και αποδοχή μιας επιβίωσης με την οποία όλοι αηδιάζουμε.

Είναι το κεφάλαιο και το κράτος που κουβαλάμε μέσα μας, και που μας πείθουν ότι η παθητικότητα και το αποκλειστικό κλείσιμο στον εαυτό μας είναι λιγότερο οδυνηρά από μια στιγμή ελεύθερης δράσης. Μήπως τελικά ο θάνατος είναι λιγότερο οδυνηρός και επικίνδυνος από τη ζωή και γι' αυτό θα πρέπει να τον προτιμήσουμε;

Όχι! Δεν θέλουμε να πεθάνουμε ζωντανοί, δεν θέλουμε να βλέπουμε ζωντανούς νεκρούς, όλους αυτούς που αγαπάμε, όλους αυτούς που γνωρίζουμε και εκείνους που δεν γνωρίζουμε ακόμα. Θα αρχίσουμε να ζούμε, όταν θα σπάσουμε τη στείρα απομόνωσή μας.

4.

Η άμεση επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων καταργείται, παντού επιβάλλεται η μεσολάβηση της εξουσίας. Έτσι, γίνονται θεατές της μεταξύ τους επικοινωνίας. Αναγνωρίζονται σαν συνάνθρωποι (:), μέσω της κοινής τους ενσωμάτωσης στο ένα ή στο άλλο επιμέρους γρανάζι του μηχανισμού (οικογένεια, επιχείρηση, συνδικάτο, πανεπιστήμιο, έθνος...), μέσω της κοινής τους προσήλωσης στον ένα ή στον άλλο ηγέτη, στο ένα ή στο άλλο κόμμα, στο ένα ή στο άλλο λείψανο της κουλτούρας. Και πάνω από όλα για την άμβλυνση των εσωτερικών αντινομιών, ένας κατακλυσμός ψευδών εναλλακτικών λύσεων.

5.

Η επιστήμη στην υπηρεσία του κεφαλαίου, του εμπορεύματος και του θεάματος, δεν είναι τίποτα άλλο παρά κεφαλαιοποιημένη γνώση, φετιχισμός της γνώσης και της μεθόδου, αλλοτριωμένη εικόνα της ανθρώπινης σκέψης, η μαγική δικαιολόγηση μιας ράτσας σκλάβων. Δεν υπάρχει πια επιστήμη που να μην βρίσκεται στην υπηρεσία της οικονομίας, του στρατιωτικού μηχανισμού και της κυρίαρχης ιδεολογίας.

6.

Στην πραγματικότητα θέλουμε, να ξαναγίνουν οι ιδέες επικίνδυνες. Ας πάψουμε να αγνοούμε την περιπέτεια και να προτιμάμε έναν περιορισμένο καθημερινό χωρόχρονο που έφτιαξαν για λογαριασμό μας οι δεσμοφύλακες του θεάματος. Ας συντριβεί το φράγμα της σιωπής μας και η γενική οργάνωση του διαχωρισμού της κοινωνίας.

7.

Φοιτητική ταυτότητα:

Ο ρόλος του φοιτητή, ρόλος προσωρινός που τον προετοιμάζει

για τον οριστικό ρόλο που θα αναλάβει, σαν θετικό και συντηρητικό στοιχείο μέσα στη λειτουργία του εμπορευματοικού συστήματος, σαν θλιβερός μικροαστός και ψηφοφόρος οικογενειάρχης. Δεν είναι άλλο από μια μύηση στα άδυτα της παραγωγής.

Ο φοιτητής διατηρείται σε όλους τους τομείς σε μια "παρτεταμένη εφηβεία" ανεύθυνη και κυρίως πειθήνια.

Στωικός σκλάβος, άμεσα εξαρτώμενος από τα 2 ισχυρότερα συστήματα κοινωνικής εξουσίας: την οικογένεια και το Κράτος.

Φτάνει στα πάντα πολύ αργά, τρέφοντας ψευδαισθήσεις.

Συλλέκτης λίγων ψίχουλων του κατακομματιασμένου γοήτρου του Πανεπιστημίου, συμμετοχος στη μαζική κατασκευή υπηκόων.

8.

Μήπως είμαστε ένα προϊόν της σύγχρονης κοινωνίας όπως το Μάλμπορο και η Κόκα Κόλα;

9.

Ενάντια στην καθημερινή πλήξη και στο νεκρό χρόνο που ο παλιός κόσμος εξακολουθεί να εκκρίνει μέσα από τους κάθε λογής εκσυγχρονισμούς του. Με πράξη. Αν πραγματικά θέλουμε να μεταμορφώσουμε τον κόσμο, πρέπει να ξεφορτωθούμε ακόμα και αυτούς που θέλουν να αρκούνται να τον βάζουν άσπρο.

Η εξουσία δεν επιτρέπει επικίνδυνες οάσεις στον κόσμο της.

10.

Ας μην ανεχτούμε την αλλοτρίωση έστω ακόμα και σ' έναν τομέα της κοινωνικής ζωής. Γιατί υπάρχει τότε ο κίνδυνος να αναγνωρίσουμε το εύλογο της καταπίεσης. Κι ας θυμόμαστε: Ποτέ άλλοτε ο κόσμος δεν περπάτησε τόσο κατά με το κεφάλι, όσο το κάνει σήμερα.

11.

Θα περάσουμε τη ζωή μας εκτελώντας λειτουργίες χωρίς ενδιαφέρον, χωρίς πρωτοβουλία, χωρίς δημιουργικότητα σε ένα καταναγκαστικό κάτεργο, που διευθύνεται από κάποια άπληστα άτομα και μια ηλίθια γραφειοκρατία και συνδιευθύνεται από θεοφοβούμενα συνδικάτα που ξέρουν μόνο να σέβονται την κατεστημένη τάξη πραγμάτων;

Θα ταυτιστούμε με αποσπασματικές, βολονταριστικές ενέργειες που κάποια στιγμή θα αφομοιωθούν και θα χρησιμοποιηθούν για την ισχυροποίηση των θεσμών;

Ή θα γνωριστούμε και θα οργανωθούμε σε ομάδες συγγένειας και δικτύα αλληλοβοήθειας που θα διασφαλίζουν την ιστορική συνέχεια των δραστηριοτήτων μας, και θα προσφέρουν τη δυνατότητα δημιουργίας γεγονότων;

12.

Για μια ριζική κριτική και για την ελεύθερη αναδημιουργία της κάθε αλλοτριωμένης συμπεριφοράς. Η δημιουργικότητα που απελευθερώνεται μέσα στη ροή όλων των στιγμών και γεγονότων της ζωής, είναι η μόνη ποίηση που θα αναγνωριστεί.

Η ποίηση που γίνεται από όλους, η αρχή της επαναστατικής γιορτής. Γιατί οι επαναστάσεις ή θα είναι γιορτές ή δεν θα υπάρξουν καθόλου, γιατί η ζωή που αναγγέλλουν θα δημιουργηθεί κι αυτή κάτω από το έμβλημα της γιορτής, χωρίς νεκρό χρόνο, με ανεμπόδιστη απόλαυση.

Επιτέλους ας αρχίσει ο ασαμάντος πολλαπλασιασμός των επιθυμιών. Έστω για όσους δεν έχουν χάσει κάθε ελπίδα για τον εαυτό τους.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

I. ΕΚΛΟΓΕΣ: Η συμμετοχή στην ψευδαισθηση ή η ψευδαισθηση της συμμετοχής.

Μετά από εκατοντάδες ημέρες εφησυχασμό, να και μια μέρα "συμμετοχής". Συμμετοχής, όμως, σε τι; Στην επικύρωση για μια ακόμα φορά της λειτουργίας ενός συστήματος που δημιουργήθηκε από άλλους και μόνο γι' αυτούς. Στην επιλογή αυτών που θα πρωταγωνιστήσουν σ' αυτό το σύστημα με την αμφίβολη πρόθεση απλά και μόνο να το μεταμορφώσουν. Στη χειραγώγηση της εξέγερσης που θα γίνει από τη συνολική διαχείριση και συντροφικότητα.

Το να ψηφίζεις δεν σημαίνει ότι εκφράζεις τη γνώμη σου, αλλά το ότι αναθέτεις μια εντολή. Έτσι οι εξουσιαστές με το τέχνασμα της ψήφου επιβάλλουν τις αποφάσεις διαιωνίζοντας τη δική σου υποταγή και παραίτηση, θεωρώντας σε ανεύθυνο και ανώριμο να ασχοληθείς άμεσα και αποτελεσματικά με τα προβλήματα της ίδιας σου της ζωής. Αυτά διαπιστώνουμε ξανά και ξανά, είτε πρόκειται για γενικές εκλογές — η διείσδυση του θεάματος, των ψευδών διθυράμβων και του θεάτρου του δρόμου στην πολιτική και η άκρατη κατανάλωση όλων αυτών — είτε για εκλογές εργατικών συνδικάτων — παζάρεμα της τιμής του εμπορεύματος "εργασιακή δύναμη", της αύξησης των μισθών, της μείωσης των ωρών εργασίας — ό,τι δηλαδή αργά ή γρήγορα ο καπιταλισμός θα εντάξει στο πρόγραμμά του, αν ήδη δεν το έχει κάνει.

Από την άλλη, η καινωκική αμφισβήτηση κι ανατροπή, το όραμα της αυτοδιαχειριζόμενης κοινωνίας, χωρίς συνδικάτα, χωρίς κόμματα, χωρίς ηγέτες, (παράγοντες χαλιναγώγησης της κοινωνικής δυναμικής), αλλά συμμετοχικά κι αυτοδιευθυνόμενα, εμφανίζονται να είναι επικίνδυνα, "απαγορευμένα" στη σκέψη και στην πράξη και να έχουν σαν αποτέλεσμα την ένταση της καταστολής.

II. Το Πανεπιστήμιο, ο ρόλος του φοιτητή κι ο φοιτητικός συνδικαλισμός.

Αναφορά στις φοιτητικές εκλογές παραλείποντας τα παραπάνω τρία στοιχεία δεν νοείται. Αναμφισβήτητα το Πανεπιστήμιο έχει την ξεκάθαρη αποστολή να διοχετεύει τη σκέψη της εξουσίας. Το περιεχόμενο της ταξικής εκπαίδευσης, είναι η κουλτούρα των αστών. Για το φοιτητή το Πανεπιστήμιο είναι ο τόπος όπου μυείται στις φόρμουλες και στις ιερές επιστήμες που θα του επιτρέψουν να κυριαρχήσει στην κοινωνία, μαζί με τους όμοιούς του, μέσα στα πλαίσια της αστικής τάξης. Η Πανεπιστημιακή εκπαίδευση είναι μια μύηση στην κυριαρχία. Η σκέψη της εξουσίας, που μας διδάσκουν, παίζει σημαντικό ρόλο στην κοινωνία που αμφισβητούμε. Την ξαναβρίσκουμε να κατευθύνει την καθημερινή ζωή, με τους νόμους και την κάθε είδους ηθική, να οργανώνει και να διακινεί την οικονομική κυριαρχία των μπουρζουάδων. Η αστυνομία και το πανεπιστήμιο εκπληρώνουν την ίδια λειτουργία: διατήρηση και αναπαραγωγή της αστικής τάξης πραγμάτων. Η καταστολή δεν είναι ανάγκη να φοράει τη στολή των ΜΑΤ — μπορεί να κρυφτεί και κάτω από την μπλούζα του γιατρού ή το ύφος του εκπαιδευτικού, του δικηγόρου, του τεχνοκράτη. Όλοι αυτοί οι "επιστήμονες" έχουν σαν μοναδικό σκοπό τους να δημιουργήσουν και να διατηρήσουν άτομα παραγωγικές μονάδες, που για να υπάρξουν θα πρέπει ν' αποδεχτούν την κοινωνία που τους αρρωσταίνει. Σε μια τέτοιου είδους εκπαίδευση, ο μέσος φοιτητής, μόλις περάσει την ιλαρά του, τη νεανική εξέγερση της περιόδου της συνδικαλιστικής του παρθενιάς, θα βιαστεί να τελειώσει τις σπουδές του για να προσχωρήσει ψυχρή τε και σώματι στο στρατόπεδο της εξουσίας. Είναι αυτός

που θα εγκλωβιστεί μέσα στα κομφόρ της κατανάλωσης και που θα ταμπουρωθεί πίσω από τα διπλώματα και την κουλουρά της εξουσίας: Ο παραδοσιακός μαζικός φοιτητικός συνδικαλισμός, εξ ορισμού, δεν αποβλέπει παρά στην καλύτερευση της τύχης του φοιτητή — καλύτερα βιβλία, κτίρια, εξεταστικά συστήματα, συστήματα διδασκαλίας — και κατά συνέπεια στο να του επιτρέψει να φτάσει γρηγορότερα και ευκολότερα στην κατάσταση ή στην καριέρα που επιδιώκει λίγο-πολύ ακόμα και στη διάρκεια των "τρελών" χρόνων του των χρόνων όπου εξαρτάται οικονομικά από την οικογένεια και το κράτος, όπου είναι στην κυριολεξία ένα παιδί. Και με τα παιδιά ξέρουμε ότι μπορεί κανείς να φτιάξει μια οργάνωση λίγο ή πολύ προσκοπική. Πώς θα μπορούσαμε να πιστέψουμε ότι η αστική τάξη θα σταματήσει ν' αγαπάει τα παιδιά της και ότι το πανεπιστήμιο θα πάψει ν' αναπαραγάγει την κυρίαρχη ελίτ (μικροί ή μεγάλοι αστοί, μεσαία στελέχη, πάντα καλύτερα πληρωμένοι από τους εργάτες).

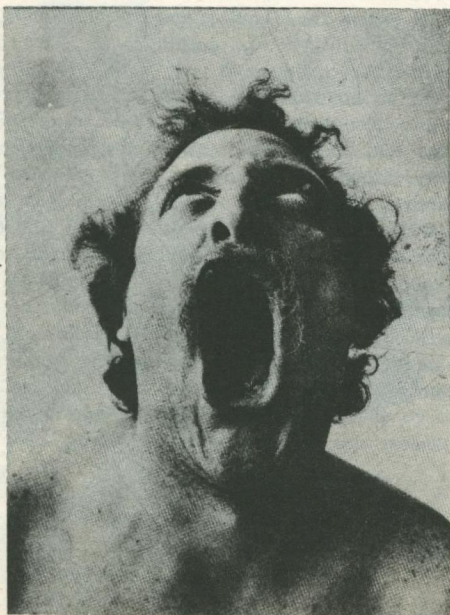
Σίγουρα ο φοιτητικός συνδικαλισμός επιτρέπει στους υστερικούς μικροαστούς που παράγονται μαζικά από το πανεπιστήμιο, να ελπίζουν πως μια μέρα θα γίνουν ολοκληρωμένοι αστοί, που θα θυμούνται με τρυφερότητα τον επαναστατικό αγώνα της νιότης τους ενάντια στη δεξιά. Κανείς δεν μπορεί ν' αρνηθεί πως η εξέλιξη των φοιτητών θα είναι ξεκάθαρα η συμμετοχή τους στην εκμετάλλευση, η χαρούμενη είσοδος στο στρατόπεδο της εξουσίας.

III. Φοιτητικές εκλογές: Άλλος για τα χρυσά δημόσια ορητήρια.

Πρόκειται για ένα έντεχνο πρεζάρισμα, με το οποίο το κράτος με τα πολιτικά του κόμματα και τα συνδικάτα, τροφοδοτεί τον παρακμιακό τεχνητό φοιτητικό μικρόκοσμο. Η γελοιότητα και ο παλιμπαιδισμός του πιο ελπιδοφόρου κομματιού του έθνους φαίνεται έντονα αυτές τις μέρες στα προαύλια και στα αμφιθέατρα των σχολών, όπου παρατηρούνται τα εξής ενδιαφέροντα φαινόμενα: κραυγές, μπουνιές, γιαιουρώματα, ιαχές, ύμνοι, φολκλορικά τσιτάτα και άλλα τινά ραπανάκια. Είναι αλήθεια ότι η φυλή των Ζούνι, θα ζήλευε μια τέτοια μυσταγωγία. Παντελής έλλειψη επιχειρημάτων, προτάσεων, ζωντανών παρεμβάσεων, μηνύματος. Μόνο μια κακόγουστη μάχη εντυπώσεων, προέκταση του υψηλού βαθμού πολιτικής συνείδησης αυτών των όντων.

Οι φτωχοί οπαδοί κυκλοφορώντας στα σημαιοστολισμένα πανεπιστήμια, ανάμεσα στα τραπέζια και μέσα στα καφενεία — κομματικά στέκια, ανεπανόρθωτα άφωνοι, ταυτίζονται με τους πομπούς και γίνονται φερέφωνα, αισθανόμαστε δυνατοί γιατί είναι πολλοί. Η αφθονία, η αποθέωση της ποσότητας — έμψυχης ή άψυχης — η διαφήμιση που επιτίθεται στην όραση και ακοή, όλα τα χαρακτηριστικά ενός αντικειμένου μαζικής κατανάλωσης: φανταχτερό, προσιτό, προχειροφτιαγμένο, που δεν χρειάζεται να έχει μεγάλη διάρκεια ζωής.

Για εμάς που μπορούμε ν' αποστασιοποιηθούμε, όλη αυτή η πανηγυριστική κενότητα και μιζέρια, μας προκαλεί οίκτο και μελαγχολία.

IV. Η στάση μας: Η καθημερινή επανάσταση.

Αυτό το ανταγωνιστικό θέαμα έχει σαν μοναδικό του προορισμό να καθορίσει τη μορφή υποταγής μας στους θεσμούς, να υποτάξει την ελεύθερη δημιουργία κι έκφραση, και να προσεγγίσει στους θεατές ψηφοφόρους το ίδιο νοσηρό ενδιαφέρον με το κοσμικό κουτσομπολιό του Κολωνακίου και το ντέρμπυ της Κυριακής. Σύντομα οι εκλογές των φοιτητών θα έχουν το ίδιο ενδιαφέρον με τις αρχαιρεσίες του συλλόγου παντοπωλών.

Πιστεύουμε ότι όσο αυτές οι φαρσοκωμωδίες θέλουν να είναι "αμφισβήτηση" μέσα στο γκέτο του πανεπιστημίου ή να είναι μόνο φοιτητικές κινητοποιήσεις με φοιτητικά αιτήματα και δεν επεκτείνονται σ' όλο τον κοινωνικό χώρο δεν θα είναι παρά μόνο μια ανώδυνη διαμαρτυρία, θαυμαστό άλλοθι της εξουσίας. Η οποιαδήποτε μικρή ή μεγάλη επανάσταση θα γίνει, όταν οι άνθρωποι θα πάψουν να διαλέγουν δεσμοφύλακες, όταν θα πάψουν να επιτρέπουν σε ατάλαντες καρικατούρες να ενεργούν για λογαριασμό τους. Όλες οι επαναστάσεις του παρελθόντος ήταν στιγμές όπου οι άνθρωποι εγκατέλειψαν το στενό κομματισμό και πήραν τις τύχες τους στα δικά τους χέρια. Το να θέλουμε να επιβάλλουμε την ελευθερία μέσα από την εξουσία δεν είναι τίποτ' άλλο, παρά ένας φρικιαστικός εφιάλτης.

Να μην επιβάλλουμε την εξουσία στον εαυτό μας.

Ας βιώσουμε την ολοκληρωτική συντροφικότητα μέσα από την καθημερινή, προσωπική, ερωτική επανάσταση.

"... Τώρα που οι εξεγερμένοι γυρνάνε στην επιβίωση, στην πλήξη, στην καταναγκαστική εργασία, στις ιδεολογίες, θα σπείρουμε για ευχαρίστησή μας κι άλλα λουλούδια του Μάη που θα βγάλουμε καρπούς..."

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΣΚΟΝΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΙΑΤΡΙΚΗ ΜΝΗΜΗ

— Εθνικό Κέντρο Νέων Γιατρών
παρέμβαση στο Μάη '68 —

Ο πολιτισμός μας είναι η συνηθισμένη μεταμφίεση που φοράει η διαρκής καταστολή για να συγκαλυφθεί και να δικαιωνιστεί γιατί συνήθως η καταστολή αυτή δεν έχει την αποκαλυπτική και οφθαλμοφανή μορφή ενός πάνοπλου χωροφύλακα, αλλά κρύβεται κάτω από στολές που σοκάρον λιγότερο, γίνονται ευκολότερα αποδεκτές και συχνά είναι επιθυμητές, όπως η άσπρη μπλούζα του γιατρού ή η τήβενος του εκπαιδευτικού.

Αντί να χύνουμε δάκρυα για τους πληγωμένους — αφού οι πληγές πρέπει νάνα για μας το μάθημα του κουράγιου που προσυπογράφουν — αξίζει περισσότερο να ενδιαφερθούμε για τις αδεξιότητες του πρύτανη, για παράδειγμα, που μας επέτρεψαν να αισθανθούμε τόσο έντονα ό-τα η αστυνομία και το πανεπιστήμιο εκπληρώνουν την ίδια λειτουργία: διατήρηση και αναπαραγωγή της αστικής τάξης πραγμάτων.

Η υγειονομική δομή συμεριζεται με τις δύο προηγούμενες και μερικές άλλες (δικαστική δομή π.χ.) ένα ρόλο μπαλώματος και κάλυψης των ρηγμάτων που μπορούν να εμφανιστούν στο κοινωνικό μας οικοδόμημα. Αυτή η κατασταλτική και προσαρμοστική λειτουργία της υγειονομικής δομής που θέλουμε εδώ να αποκαλύψουμε, μπορεί να δειχθεί στα τρία επίπεδα οργάνωσής της...

Αναμφισβήτητα ένας απ' τους ρόλους της Ιατρικής Σχολής είναι να προετοιμάσει τους φοιτητές για το πραγματικό τους καθήκον: ξεκινώντας από μια βιολογική αντι-

Θα ραμφίσω μία μία

τις παγωμένες μάσκες του χρόνου σου
με τα σμήνη των άγριων αρπακτικών
που φωλιάζουν στα μάτια σου

Διαδρομή στο μαινόμενο ανθρωποπέλαγος

Το 1957, οι ιταλικές στρατιωτικές εγκαταστάσεις της Λέρου, αξιοποιούνται για μια ακόμα φορά. Υποδέχονται και φιλοξενούν μέχρι το θάνατο, "ψυχασθενείς" — κλοσάρ και επαίτες που μόλυναν τη βιτρίνα της πρωτεύουσας, αλκοολικούς, ναρκομανείς, επιληπτικούς, κωφάλαλους, ανάπηρους και πολλούς φτωχούς έγκλειστους στα Δημόσια Ψυχιατρεία. Η τότε ονομασία του Ασύλου: "Αγροτική Αποικία Ψυχοπαθών".

Το "καράβι των τρελών" του J. Bosch, ξεκινούσε και πάλι το ταξίδι της αποδιοπομπή, μόνο που τώρα οι ανθρώπινες κεφαλές που μετέφερε, θα έφερναν οικονομική ευημερία στον παραμεθόριο Καιάδα.

Μέχρι σήμερα έχουν πεθάνει εκεί 2.450 — και όχι μόνο από βαθιά γηρατειά — ενώ εξακολουθούν να περιμένουν υπομονετικά, περίπου 1800 (1200 άντρες, 500 γυναίκες, 100 παιδιά). Μέχρι τότε, θα εκλιπαρούν για ένα κέρμα, ένα τσιγάρο, ένα άγγιγμα, θα βλέπουν τον κόσμο μέσα από ψηφίδες κραυγών, αεικίνητων στερεοτυπιών, ουρολαγνείας και επιθετικότητας, θα δέχονται τη βία του ανειδίκευτου προσωπικού και των καιρικών συνθηκών. Μερικοί αλυσοδεμένοι, πολλοί γυμνοί, όλοι παραμορφωμένοι.

"Το βράδυ όλοι μπαίνουν στους παγωμένους κοιτώνες που για λόγους επιτήρησης, είναι αχανείς. Τα περισσότερα κρεβάτια κολλητά. Στρώματα με αφρολέξ που αδιάκοπα σχίζονται και λερώνονται με εμετούς, ούρα και κόπρανα. Που και που φωνές και κυνηγητά ώπου να επέμβουν οι φύλακες. Κάποια ενστικτώδης ανάγκη για ανθρώπινη επαφή φέρνει τους φυτοπονημένους να κοιμούνται δυο ή τρεις μαζί, κουλουριασμένοι στο ίδιο κρεβάτι. Η ομοφυλοφιλία είναι το τελευταίο που θα μπορούσε να ενοχλήσει..."

Αλλά η ηχώ του κόσμου των εγκάθειρκτων, σπάνια φτάνει μέχρι τη μητρόπολη. Εφησυχασμός. Σσσσ!!! Σσσσ!!!

Κάθε φορά που το καράβι ξεφορτώνει.

Οι μεγαλομπακάληδες της "Αποικίας", έστειλαν το 1973 υπόμνημα στον Παπαδόπουλο, να μην δώσει αμνηστία και χαθεί μια πρόσθετη πηγή κέρδους — οι τότε πολιτικοί εξόριστοι.

Στην Κρήτη ο Ψηλός τάζει το Άσυλο πεσκέσι

ληψη, διαμορφώνει γιατρούς που βρίσκονται στην υπηρεσία της καπιταλιστικής καταπίεσης, στο μέτρο που τους απαγορεύεται η αμφισβήτηση της αρρώστιας στις κοινωνικο-οικονομικές της διαστάσεις.

Η καπιταλιστική κοινωνία, κάτω απ' τη μάσκα μιας φαινομενικής ουδετερότητας (φιλελευθερισμός, ιατρικό λειτούργημα, "μη μαχόμενος ανθρωπισμός"...), τοποθέτησε τον γιατρό δίπλα στις δυνάμεις καταστολής: είναι επιφορτισμένος να διατηρήσει τον πληθυσμό σε κατάσταση εργασίας και κατανάλωσης (π.χ. ιατρική της εργασίας), να κάνει τους ανθρώπους να αποδεχτούν μια κοινωνία που τους αρρωσταίνει (π.χ. ψυχιατρική).

Μολονότι η ανεξαρτησία του γιατρού διακηρύσσεται πομπωδώς (και την υπερασπίζεται το σωματείο των γιατρών... που δε λέει λέξη όταν οι δυνάμεις της τάξης εμποδίζουν τη μεταφορά και περίθαλψη των πληγωμένων), η ανεξαρτησία αυτή είναι εξαιρετικά περιορισμένη επειδή ο γιατρός δεν είναι επιφορτισμένος τόσο να αγωνιστεί εναντίον της αρρώστιας, όσο να την πάρει στα χέρια του αποκλειόντάς την απ' την κοινωνική ζωή. Μια αληθινή αμφισβήτηση της αρρώστιας, που θα συνεπαγόταν μια σημαντική διεύρυνση της έννοιας της πρόληψης, θα γινόταν γρήγορα πολιτική και επαναστατική: γιατί θα ήταν αμφισβήτηση μιας κοινωνίας που βάζει εμπόδια στη φυσιολογική λειτουργία του ανθρώπου, μιας κοινωνίας κατασταλτικής.

Το Εθνικό Κέντρο Νέων Γιατρών διακηρύσσει την αλληλεγγύη του με τους αγώνες που διεξάγει στη Γαλλία το φοιτητικό κίνημα για:

—μια ελεύθερη συζήτηση μέσα στο Πανεπιστήμιο σχετικά με την εκπαίδευση και την ιδεολογία που τη διέπει.

—μια αμφισβήτηση της παιδαγωγικής σχέσης και των πολιτικο-οικονομικών λειτουργιών του Πανεπιστημίου.

Ειδικότερα, πιστεύει ότι η σημερινή ιατρική εκπαίδευση αποσκοπεί στη διαμόρφωση γιατρών με ρόλο να κάνουν το λαό να αποδεχθεί μια Κοινωνία που τον αρρωσταίνει.

Βλέπει με χαρά τη δημιουργία, από χώρα σε χώρα, ενός κινήματος αμφισβήτησης του Πανεπιστημίου που δεν έχει το προηγούμενό του.

Σηγματίζει την αστυνομική καταστολή που έπληξε τους φοιτητές με την παρότρυνση της κυβέρνησης και τη συνεργία των ανταρσιακότερων στοιχείων του Πανεπιστημίου.

στους ψηφοφόρους του. Επί ΠΑΣΟΚ, η τοπική εφημερίδα εκφράζει φόβους "... μήπως στερέψει ο πακτωλός, μετά τη διαβεβαίωση του κ. Αυγερινού, ότι θα ανασταλεί κάθε μεταφορά ασθενών στο νησί".

Ευτυχώς, τα δυο τελευταία δεν συνέβησαν. Θά ήταν καταφανώς αντιιστορικά (σικ). Έτσι, 1000 Λέριοι σήμερα (με την προοπτική, μετά από πρόταση του Δ.Σ. να γίνουν 1300 — πριν τις δημοτικές εκλογές υποθέτουμε) ευδαιμονούν, δεν μεταναστεύουν και πάνω απ' όλα προσφέρουν κοινωνικό έργο. Δουλεύουν σαν νοσοκόμοι (ανθρωποφύλακες χωρίς καμιά γνώση νοσηλευτικής), συντηρητές, προμηθευτές, μάγειροι, βοηθητικό προσωπικό.

Βέβαια, όταν γυρίζουν σπίτι τους, καταναλώνουν μερικά ηρεμιστικά, και το βράδυ δεν βγαίνουν εύκολα, και οι νεολαίοι δεν μπορούν να σκεφτούν, να δουν, να ακούσουν, — σίγουρα όμως θέλουν — και ο αργός ιδρυματισμός της καθημερινής ζωής τους παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις από τον ιδρυματισμό των εγκλειστών.

Μοιάζει να είναι φαύλος κύκλος. Όμως όχι! Το δίπολο της ασυλιακής κοινωνίας είναι ξεκάθαρο:

Οι κάτοικοι με την κυβέρνηση και οι αζήτητοι.

Οι κάτοικοι αποθησαυρίζουν σίγουρα και ακόρεστα (45.000 - 60.000 μέσος μισθός το μήνα).

Η κυβέρνηση κερδίζει ψηφοφόρους, καταπολεμάει την ανεργία (σικ) και συντηρεί με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την απόρριψη του ψυχικά ιδιαίτερου και του περιθωριακού, διαιωνίζοντας έναν ακόμα μύθο που την συνιστά.

Όσο για τους αζήτητους, να θυμάστε ότι σε μόνιμη βάση — για να μην ξυπνάνε τον ξυλουργό — διανυκτερεύει ένα φέρετρο στην εκκλησία του ασύλου, ότι το Αντιφυματικό που βρίσκεται δίπλα το Άσυλο "φιλοξενεί" ευάριθμους και κυρίως ότι σχεδόν κανένας δεν έχει επιστρέψει στη ζωή.

Υποургικό ρέκβιεμ

Ο αρμοδιότερος των αναρμόδιων, Γεννηματάς, θεώρησε σκόπιμο να αναφερθεί σε πρόσφατη συνέντευξή του (ΝΕΑ, 24.12.1985) και στη θαυμαστή περίπτωση της πρώην "Αποικίας" και νυν "Κρατικού Θεραπευτηρίου Λέρου". Μερικά σχόλια δεν θα έβλαπταν, καθότι η λεξιμαγεία και η διαστρέβλωση, θριαμβεύει:

Γ.: Επιδιώκουμε την αποασυλοποίηση των Ψυχιατρικών. Στη Λέρο η εικόνα έχει αλλάξει ριζικά. Τα νέα κτίρια — οι βίλες που λέμε εμείς — είναι η υποδομή της αποασυλοποίησης.

Σχόλια:

1. Πληροφοριακά, βίλες ονομάζει μικρά παλιά ιταλικά κτίρια που αναπαλαιώθηκαν και που χωράνε 7-9 άτομα.

2. Ο πρώην έπαρχος Δωδεκανήσου, Γερουκαλής, τις είχε χαρακτηρίσει σαν καλύτερες ακόμα και από τις βίλες του Ψυχικού (!).

3. Απλώς απομονώνονται λίγοι έγκλειστοι εκεί, που δεν τους προσφέρεται κανενός είδους αποασυλοποιητική βοήθεια λόγω παντελούς έλλειψης ειδικών 1 ψυχίατρος, 1 πτυχιούχος αδελφή, 1 ψυχο-

λόγος). Απόδειξη αυτού είναι, το ότι δεν έχει βγει κανένας από τις βίλες, αν και είχε τεθεί σαν στόχος μέσα στους πρώτους 18 μήνες της λειτουργίας τους, να επανακοινωνικοποιηθούν οι τρόφιμοί τους.

Γ.: Σε αυτές τις μονάδες υποστήριξης (βίλες) γίνεται μια συστηματική δουλειά. Δηλαδή, τι κάνουμε. Κάνουμε ανάλυση κατά γεωγραφικές περιοχές (!!!!!). Άλλαξαν τους θαλάμους, ώστε να είναι κατά γεωγραφική περιοχή. Κάνουμε το πρώτο βήμα της επανένταξης, κάνουμε κοινωνίες μέσα στο ψυχιατρείο (!!!!!)

Σχόλια:

Αν και είναι περιττό να πω οτιδήποτε — μίλησε αντί για εμένα η κλειστή γεωγραφία — επισημαίνω ότι αυτή η ιδέα, είναι η σοσιαλιστική παραλλαγή μιας πρότασης για την ίδρυση σε ανάλογα μέρη της Ελλάδας 20 ή περισσότερων ξενώνων που θα δέχονταν τους ασθενείς ανάλογα με την καταγωγή τους και τις κοινωνικές ομάδες που ανήκουν. Οι ξενώνες αυτοί θα ήταν πλήρως επανδρωμένοι με επιστημονικό προσωπικό, και θα υπήρχαν παράλληλα μέτρα για κοινωνική επανένταξη.

Γ.: Αυτό το κάναμε στη Λέρο, γιατί είχαμε εκεί την κοινωνική συναίνεση. Τα συμφέροντα των κατοίκων ήταν αντίθετα στο να κλείσει το ψυχιατρείο, γι' αυτό και βοήθησαν στη σωστή λειτουργία του. Τούτο το γκέτο το εντάξαμε μέσα στην κοινωνία του νησιού, και με την προσπάθεια του επαρχιακού συμβουλίου, νομίζω ότι έχουμε κάνει θαύματα. Εγώ άλλωστε δεν συμφωνώ με το κλείσιμο. Αυτό που χρειάζεται είναι να γίνει θεραπευτική μονάδα πρώτου μεγέθους. Και θα γίνει.

Σχόλια:

Πολλά και ποικίλα.

1. Για τα ευγενή συμφέροντα των κατοίκων έχω μιλήσει. Κάτι ακόμα: το τοπικό σλόγκαν που ενώνει και δονεί όλες τις παρατάξεις και τα στρώματα είναι "να φροντίζουμε τους αρρώστους να μην πεθάνουν, γιατί από αυτούς τρώμε ψωμί".

2. Επαρχιακό συμβούλιο = οι συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ, που μπλοκάρουν επιστημονικές έρευνες για την επιδημιολογική καταγραφή των εγκλειστών (Βαρουχάκης και συνεργάτες 1981-82), που απειλούν και λυντσάρουν τις επιτροπές των εκεί πρώην αγροτικών γιατρών (εκκρεμούν μηνύσεις κατά του Δ.Σ. του Ασύλου) κλπ., κλπ.

3. Θαύματα = ; (Λάθος νησί. Μόνο στην Τήνο χρόνια τώρα).

4. Κλείσιμο: Ο Αυγερινός το ονόμαζε "κολαστήριο" και λίγους μήνες μετά ο Γεννηματάς χαμογελώντας στην Τ.Υ. το χαρακτήρισε "Βασιλλή".

5. Σοσιαλιστική φαντασίωση: Η Βασιλλή να γίνει θεραπευτική μονάδα 1ου μεγέθους.

Επιμύθιο

Φαίνεται λοιπόν καθαρά, η πλήρης έλλειψη κάποιου προγράμματος για τους ψυχικά ιδιαίτερους, και η εγκληματική αδιαφορία για αυτούς τους συγκεκριμένους 1800 καταραμένους (που ίσως γίνουν περισσότεροι, καθώς κανείς δεν μπορεί να εγ-

"οι άνθρωποι πρέπει να αντιμετωπίζονται με περίσσια φιλοφρόνηση ή να αφανίζονται, επειδή για τις ελαφρές προσβολές παίρνουν εκδίκηση, ενώ για τις σοβαρές δεν το μπορούν πια."

...ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΦΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ

Τελειώνοντας το 1984 δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα της κυβέρνησης το υπ' αριθμό 255/84 προεδρικό διάταγμα που επακυρώνει την 33950/84 υπουργική απόφαση με την οποία γίνεται αναπροσαρμογή των ρυθμίσεων αναφορικά με την έκδοση άδειας οδηγού.

Ανάμεσα σ' άλλες αιτίες και παθήσεις για τον οποι-
οδήποτε λόγο και με τον οποιονδήποτε τρόπο σαν
"ψυχασθενείς" ή παίρνουν ψυχοφάρμακα ή κάνουν χρήση
ουσιών που θεωρούνται παράνομες κρίνονται αυτόματα α-
νίκανοι να οδηγούν.

Είδατε τα ωραία που τα λέει; Κι η λογική δίχως ψεγάδι. Ανώδυνα, όμορφα. Ας κάνουμε όμως ένα ταξίδι στ' απόκρυφα τούτης της λογικής. Ας τολήσουμε να ριξουμε το πέπλο να δούμε τι κρύβεται πίσω απ' όλα τούτα. Πράγματα κάποια ομορφιά ή το άλλοθι μιας εξουσίας, που σαπίζει και δε διστάζει σε βήματα νομοθετικής βίας ενάντια στην αυτοδιάθεση των πολιτών;

Σύμφωνα λοιπόν με την παραπάνω ρύθμιση, όλοι εκείνοι που νοσηλεύτηκαν έστω και για μια μέρα σε ψυχιατρική κλινική, υποχρεούνται να παραδώσουν τα διπλώματα οδήγησης· εκείνοι που, για την όποια συναισθηματική τους έκρηξη, βρέθηκαν για λίγο ή για ένα διάστημα στα "ησυχαστήρια" (ψυχιατρεία) αυτής της τόσο "αγγελικά πλασμένης" κοινωνίας ή έκαναν χρήση ηρεμιστικών κάπου κάποτε δεν θα πρέπει να οδηγούν. Κι αυτοί που υπάκουσαν στη συνείδησή τους κι αρνήθηκαν την ιεραρχία του στρατού, αντιστάθηκαν στη μιλιταριστική λογική, εναντιώθηκαν με τον τρόπο τους στους στρατοκράτες και στους πολέμους τους, φορτώνοντάς τους κάτι που ακούει σαν "τρελόχαρτο" είναι ανίκανοι να φέρουν δίπλωμα οδήγησης.

Θαυμάσια! Τα κριτήρια ικανότητας οδήγησης αλάνθαστα, αξιόπιστα και κυρίως "αντικειμενικά"! Έτσι οι οδηγοί χωρίζονται αυτόματα σε "ψυχασθενείς" και "φυσιολογικούς". Η ταμπέλα βρέθηκε: "ψυχασθενείς". Κάτι σαν απόβρασμα, αποδιοπομπαίος τράγος, λίαν επικίνδυνος. Η ψυχιατρικοποίηση της ζωής μας στο απόγειο. Ποιοι, όμως, είναι πραγματικά επικίνδυνοι; Οι στρατοκράτες και τα τσιράκια τους, που οδηγούν με την ίδια πίστη και σταθερότητα, όπως και όταν σκοτώνουν στους πολέμους, όταν σχεδιάζουν τους εξοπλισμούς και τα πυρηνικά ή εκείνοι που αρνούνται τους πολέμους και τους στρατούς; Αναμφισβήτητα οι πρώτοι.

Ο Κρόνος τρώει τα παιδιά του ή η εξουσία απομονώνει
όσους αρνούνται να υποταχτούν. Ο Μεγάλος Αδελφός ζει
και καθοδηγεί.

Παράλληλα, όμως, η παραπάνω νομοθετική ρύθμιση υποχρεώνει τις κλινικές, τα νοσοκομεία, τις υγειονομικές επιτροπές του στρατού, αλλά ακόμη και ιδιώτες γιατρούς να ενημερώνουν το υπουργείο συγκοινωνιών με τα στοιχεία των πολιτών που εξετάζουν ή νοσηλεύουν.

Μήπως αυτό σημαίνει κατάφωρη παραβίαση του ιατρικού απόρρητου; Αναντίρρητα, η απάντηση είναι καταφατική, και θάπρεπε ήδη νάχε απασχολήσει τους ιατρι-

κοῦς συλλόγους της χώρας.

Όταν πρόκειται για καταστολή και έλεγχο, για χειραγώγηση και αστυνόμευση κάθε διαφορετικής φωνής, ευκολότατα "νομιμοποιείται" η παράβαση των ήδη νομικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων. Η εξουσία πάσχει από "διχασμό προσωπικότητας" και χωρίς ενδιασμούς τη δική της "ψυχασθένεια" την προβάλλει στους κοινωνικά υγιείς.

Απ' όλα αυτά, λοιπόν, προκύπτει, πως το συγκεκριμένο μέτρο είναι πολιτικά επικίνδυνο και εφιαλτικό, αφού η λογική του αν επεκταθεί μπορεί ν' αντιμετωπίσει με όρους ψυχιατρείου την οποιαδήποτε κοινωνική ή πολιτική συμπεριφορά και στάση. Πώς μπορεί ο σαφώς αναρμόδιος ψυχίατρος ν' αποφασίζει για το παραδεκτό ή απαράδεκτο της ανθρώπινης συμπεριφοράς και της δημόσιας ζωής;

Είναι στην ουσία του ρατσιστικό, αφού παράγει την αντικοινωνική λογική του αποδιοπομπαίου τράγου. Επίσης αντιθεραπευτικό, για τους ανθρώπους που πάσχουν ή υποτίθεται ότι πάσχουν, γιατί αντί για τη βοήθεια, τη στήριξη και την κοινωνική επανένταξη, προωθεί την οριστική εκβολή στο περιθώριο.

Είναι φανερό, τέλος, ότι πίσω απ' αυτές τις πρακτικές και στόχους κρύβεται μια βαθύτερη ουσία, που χαρακτηρίζει κάθε κράτος, που προσανατολίζεται σε μια όλο και μεγαλύτερη αστυνόμευση, καταστολή και έλεγχο· αυτή είναι η διατήρηση του υπάρχοντος κοινωνικού και πολιτικού status με την αδρανοποίηση της κοινωνίας και την πλήρη υποταγή της στην κρατική εξουσία. Αυτή είναι που "νομιμοποιεί" κάθε μέτρο και πρακτική από την πλευρά του κράτους.

Ας αντισταθούμε...

Δυο χρόνια μετά το "1984", ο αγώνας ενάντια στην κρατική ισοπεδωτική μηχανή, είναι πάντα κρίσιμα επίκαιρος.

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Αρχές Νοεμβρίου 1984. Στη σπηλιά της Δημοκρατίας κατατίθεται σχέδιο νόμου με τίτλο: "Σχέσεις Κράτους - Πολίτη, καθιέρωση νέου τύπου ταυτότητας".

Οι τέως μικρομεσαίοι οπαδοί, πιστεύουν λοιπόν τα εξής (αποσπάσματα από το σχέδιο νόμου):

ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ:

"... η οργάνωση της δημόσιας διοίκησης δεν πρέπει να αγνοήσει τη μεγάλη πρόκληση της εποχής, την πληροφορική".

Τι θα μπορούσε όμως να σημαίνει η χρήση της πληροφορικής στη δημόσια διοίκηση; Σίγουρα, πιο αποτελεσματικό έλεγχο και πειθάρχηση της σχέσης πολίτη - κράτους, με αντάλλαγμα την ψευδαίσθηση της ανακούφισης από τη γραφειοκρατία. Μήπως όμως δημιουργείται μια νέα μορφή γραφειοκρατίας δηλ. προγράμματα πειθάρχησης, επιμόρφωσης, καταστολής και διαχείρισης;

Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Ατομικές ανάγκες, προϊόντα κατανάλωσης, κοινωνική και πολιτική δραστηριότητα (= η ζωή των ανθρώπων) χρόνια τώρα καταγράφονται με κάθε λεπτομέρεια στα σκονισμένα υπόγεια της ασφάλειας.

Από δω και μπρος η νέα ταυτότητα θα περιέχει εκτός από τα μέχρι τώρα στοιχεία, επιπλέον: α) εκπλήρωση ή μη στρατιωτικών υποχρεώσεων, β) ομάδα αίματος, γ) εκλογική υποδιαίρεση και κυρίως δ) τον ΕΚΑΜ (= ενιαίος κωδικός αριθμός μητρώου), που θα αποτελείται από 13 ψηφία και σύμβολα. Θα αποτελεί τον αριθμό ληξιαρχικών πράξεων, εκλογικού βιβλιαρίου, ασφ. βιβλιαρίου, υγείας, φορολογικού μητρώου, άδειας οδηγού, μητρώου, δημοτολογίου και εκλογικού καταλόγου.

Με τον ΕΚΑΜ, θα είμαστε για τις κρατικές υπηρεσίες, ένας κωδικός αριθμός που θα εισρέει και θα εκρέει σαν πληροφορία, θα είμαστε μια κινούμενη πληροφορία. Όλες οι υπηρεσίες θα συνδέονται με τον κεντρικό υπολογιστή που θα ενεργεί αυτόματα όταν του δίνεται ο ΕΚΑΜ. Αυτός ο υπολογιστής θα συγκεντρώνει και θα καταγράφει και τις πληροφορίες από τη δράση των υπηρεσιών: Α - αστυνομίας, Δικαιοσύνης, Εφορίας, Τραπεζών, Νοσοκομείων κλπ.

Αν αυτή η κατ' αρχήν οργάνωση περάσει νόμιμα και χωρίς αντιδράσεις, το δημιούργημα των

Big Brothers θα επιταθεί εύκολα και στη σφαίρα της ιδιωτικής ζωής, ενώ ο έλεγχος της κοινωνικής δραστηριότητας θα γίνει απείρως ευκολότερος.

Από τις διάφορες επαφές μας (με δημόσιο - ιδιώτες, επαγγελματίες) θα συλλέγεται τελικά ο τρόπος διαβίωσής μας: τι αυτοκίνητο έχουμε, αν κάνουμε ταξίδι, τι σχολείο παρακολουθούμε, πότε ήρθε ο υδραυλικός στο σπίτι.

Μακροπρόθεσμος στόχος τους είναι η σύνδεση μέσω τερματικών, ακόμη και των σπιτιών. Θα μπορούμε έτσι — λένε — να δίνουμε παραγγελία π.χ. σε τράπεζες και πολυκαταστήματα χωρίς κόπο. Αλλά — κάτι που δεν λένε — θα μπορούν αυτόματα να καταγράφουν κάθε μας κίνηση, και να έχουν έτσι μια πλήρη εικόνα της προσωπικότητάς μας. Κάτι ακόμα τελευταίο: κάθε περιπολικό θα είναι εφοδιασμένο με ένα μικρό αναγνωριστικό μηχάνημα, συνδεδεμένο με τον κεντρικό υπολογιστή του Υ. Εσωτερικών όπου θα μπαίνει η νέα ταυτότητα, και με ακουστικά θα πληροφορούνται το βιογραφικό σου. Και θα έχεις μεγάλη τύχη αν δεν συλληφθείς προληπτικά, γιατί το "αναλυτικό πρόγραμμα" συμπεράνει ότι είσαι επικίνδυνος και θα μπορούσες να εγκληματίσεις (έστω και κατά του ίδιου σου του εαυτού).

2 παραδείγματα ταχύτητας και αποτελεσματικότητας θα μπορούσαν να πείσουν:

A. "Αναζητείται άνδρας γύρω στα 35, υπάλληλος, που μένει στο Αμβούργο, στην περιοχή Χ. Ο υπολογιστής απαντάει πως σε αυτή την πληροφορία ανταποκρίνονται 214 άτομα. Κατόπιν αναζητείται ο χρόνος γέννησης (1946-50). Απομένουν 23 άτομα, και από αυτά μόνο 11 ανδρικού γένους. Από αυτούς μόνο 2 είναι υπάλληλοι. Στο τέλος από την οδό εργασίας, εντοπίστηκε το άτομο" (*Spiegel* 28 - 3 - 83).

B. Ένα παράδειγμα από τη φίλη και σύμμαχο Γαλλία:

Κάποιος κατάγγειλε την κλοπή του αυτοκινήτου του, που πέρασε στον ηλεκτρονικό εγκέφαλο της αστυνομίας. Μετά από λίγο καιρό ο ιδιοκτήτης το βρήκε εγκαταλειμμένο, αλλά δεν πήγε να το αναφέρει στην αστυνομία. Έτσι σε μπλόκο της αστυνομίας, "τα όργανα της τάξεως", συμβουλευόμενα τα στοιχεία του υπολογιστή, τον πέρασαν για τον κλέφτη του αυτοκινήτου, τον πυροβόλησαν και τον σκότωσαν.

Όργουελ ήσουν μεγάλος προφήτης!

Στη Γερμανία το 1969 το συνταγματικό δικαστήριο κύρηξε αντισυνταγματική την εφαρμογή αντίστοιχου νόμου. Το ίδιο συμβαίνει και στη Γαλλία. Θα πρέπει το νέο νομοσχέδιο να βρει και τη δική μας ομόθυμη αντίδραση, παίρνοντας μέρος στις κινητοποιήσεις των επόμενων ημερών.

Να αποσυρθεί το νομοσχέδιο για τις ταυτότητες.

Να μην καταρνηθεί η προσωπική ανωνυμία και το ιδιωτικό απόρρητο.

Να μην αριθμοποιηθεί η καθημερινή μας ζωή.

ΝΑ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ ΜΑΣ

ΟΧΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΕΚΤΡΩΣΕΩΝ...

"Νόμιμα και με την κάλυψη των ασφαλιστικών ταμείων θα μπορούν να κάνουν άμβλωση οι γυναίκες που το επιθυμούν, χωρίς καμιά απολύτως διατύπωση, αρκεί να μην έχουν περάσει την 12η βδομάδα της κύησης.

Από την 12η βδομάδα και ύστερα η έκτρωση επιτρέπεται σε ορισμένες μόνο περιπτώσεις..." (συνεχίζει με αναφορά των περιπτώσεων).

Αν η έγκυος είναι ανήλικη απαιτείται και η συναίνεση ενός από τα πρόσωπα που ασκούν τη γονική μέριμνα.

Το νομοσχέδιο συνεχίζει τα άρθρα του.

Μερικές σκέψεις πάνω στο νόμο με την πρώτη ματιά.

Πρώτα απ' όλα έχουμε να κάνουμε μ' ένα νομοσχέδιο που θα δεχτεί ίσως πολλές τροποποιήσεις. Κάποιοι αρμόδιοι με κύρος και εξουσία στο όνομα κάποιας "ηθικής" τους και στο όνομα της "αγάπης" για τον άνθρωπο θα θεωρήσουν καθήκον τους να επέμβουν για να μην εφαρμοστεί.

Ο νόμος αναφέρει κάποιες περιπτώσεις και περιορισμούς. Αξιοσημείωτη η αναφορά στο θέμα της ηλικίας. Αν η έγκυος είναι ανήλικη είναι απαραίτητη η συγκατάθεση των γονιών για να γίνει η έκτρωση. Δεν χρειάζεται και πολύ σκέψη για να καταλάβει ο καθένας με αυτό μόνο το θέμα πόσα προβλήματα μένουν άλυτα.

Η ευαισθησία των νομικών ρυθμίσεων αμφισβητείται και η αδυναμία να δώσουν λύση σε ανθρώπινα προβλήματα δεν αφήνει αμφιβολίες. Μακάρι να αρκούσε ένας νόμος για να αλλάξει την καθιερωμένη τάξη γεγονότων και καταστάσεων για να μεταβάλλει τη νοοτροπία — καλά περιφρουρημένη — του κοινωνικού περιβάλλοντος και της οικογένειας.

Τη θετική κρίση απέναντι στο νομοσχέδιο δεν την παραβλέπουμε. Η νομική κάλυψη θα σταματήσει το φόβο και την ανασφάλεια της "παρανομίας" δημιουργώντας κάποια καλύτερη κατάσταση. Δίνει μεγαλύτερη άνεση στις κινήσεις της γυναίκας που επιθυμεί να κάνει έκτρωση — μια πράξη που αποτε-

λεί δικαίωμά της, στην περίπτωση που δεν έχει άλλη επιλογή. Η δυνατότητα εκλογής και η ικανότητα να αποφασίζει για τον εαυτό της είναι ελευθερία και σεβασμός στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια της γυναίκας.

Οι συναισθηματικοί εξευτελισμοί, ο εκβιασμός και η εκμετάλλευση από πωρωμένους γιατρούς υφίσταται με μια συμπεριφορά απάνθρωπη από ανθρώπους που δεν μπορούν να δουν μπροστά τους μια γυναίκα, παρά μόνο μια περίπτωση άξια για να θαφτεί κάθε ίχνος ανθρωπιάς.

Ο σεβασμός στον άνθρωπο ξεχνιέται και υπάρχει μια πράξη "παράνομη" και "ανήθικη" σε ένα κόσμο που είναι αδύνατο να απαριθμήσει τα εγκλήματα που διαπράττει καθημερινά. Δημιουργεί συνεχώς θύματα και σε μια επόμενη κίνηση προβαίνει σε νομικές ρυθμίσεις για να τα δικαιώσει.

Η κάθε έκτρωση σήμερα μεταφράζεται για κάθε γιατρό που την κάνει "παράνομα" σε κάποιες χιλιάδες. Ιδιωτικοί γιατροί και κλινικές δέχονται καθημερινά έναν αριθμό γυναικών για να κάνουν μια ιατρική πράξη που είναι άμεσα και επώδυνα συνδεδεμένη με ένα ανθρώπινο πλάσμα και που δεν εγκρίνονταν από το νόμο μέχρι τώρα.

Στο άλλο στάδιο το κράτος θα κανονίσει τα φορολογικά ζητήματα με τους γιατρούς, πάνω σ' ένα νέο κεφάλαιο ανταλλαγής ιατρικών υπηρεσιών και χρήματος.

Ένα κράτος "προοδευτικό" που ενδιαφέρεται για τα προβλήματα των πολιτών του κάνει ένα νόμο, κατανοώντας και επιλύοντας σύγχρονα προβλήματα. Ένας νόμος και μια παράνομη πράξη γίνεται στο φως της μέρας. Σ' ένα κόσμο που ο νόμος είναι καθοριστικός η νομιμοποίηση της έκτρωσης είναι ένα βηματάκι. Καμιά αμφιβολία για τις καλές προθέσεις...

Ο έλεγχος των γεννήσεων βρίσκεται στα χέρια της εξουσίας. Αν από απογραφή βρεθεί για παράδειγμα ότι ένα κράτος έχει υπογεννητικότητα τα αντισυλληπτικά αποθαρρύνονται ή απαγορεύονται. Σε χώρες του Τρίτου Κόσμου για γνωστά προβλήματα και συμφέροντα μοιράζονται δωρεάν αντισυλληπτικά, άλλοτε χρησιμοποιούνται πειραματικά, καθαρά εγκληματικά.

Ας σημειωθεί το βασικό ότι παντού κάνουν εκτρώσεις και καταπίνουν αντισυλληπτικά χωρίς γνώση και χωρίς συνείδηση για τους κινδύνους. Τα αντισυλληπτικά, οι βιομηχανίες φαρμάκων, τα συμφέροντα, ο οικογενειακός προγραμματισμός από το κράτος. Και το ζευγάρι τι ρόλο παίζει; Η γυναίκα είναι η πιο αρμόδια να αποφασίζει για τον εαυτό της και να αντιμετωπίζει υπεύθυνα το πρόβλημά της.

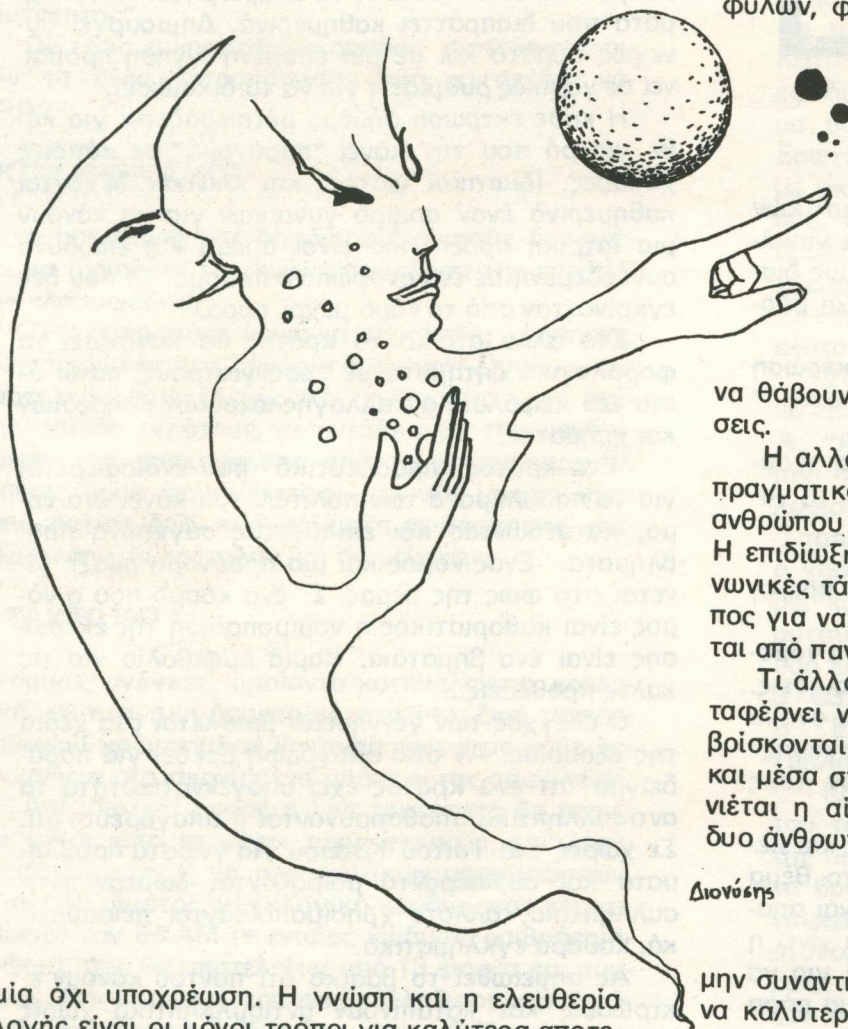
Η ενημέρωση και η έρευνα που γίνεται σήμερα από "αρμόδιους" φορείς για τα αντισυλληπτικά και οι πολυάριθμες εκτρώσεις καταστρέφουν τον οργανισμό της γυναίκας. Σωστή ενημέρωση και ανθρώπινη καλή πρόθεση χρειάζεται πάνω απ' όλα. Αναρωτιόμαστε αν ο νόμος θα αλλάξει τη συμπεριφορά των γιατρών απέναντι στη γυναίκα. Ο εραστής, ο σύντροφος, ο σύζυγος, θα την βοηθήσει

σ' αυτή τη δύσκολη στιγμή δείχνοντας έτσι ότι η ερωτική τους ανθρώπινη σχέση είχε οικειότητα, ζεστασιά και σεβασμό, ώστε να είναι αληθινή;

Αυτό το τρίγωνο κράτος - γιατρός - ζευγάρι, βρίσκεται σε άλλοτε άλλο βαθμό εκμετάλλευσης για μια πράξη - την έκτρωση - που τις άμεσες και επώδυνες συνέπειες τις υφίσταται η γυναίκα. Όταν η απόφασή της για εγκυμοσύνη θα είναι καθαρή, συνειδητή - πέρα από πρότυπα και μοντέλα του τύπου "το καθήκον" στην κοινωνία και "η διαιώνιση του είδους" - και θα πηγάζει από αγάπη για τη ζωή, τότε η αναπαραγωγή θα είναι επι-

της. Ο εραστής, ο σύζυγος πολλές φορές παρατηρούνε την κατάσταση από τη θέση του θεατή - στη χειρότερη περίπτωση του εχθρού. Η αποξένωση και η εξαθλίωση στις ανθρώπινες σχέσεις. Αυτή την αποξένωση έρχεται να τη ρυθμίσει ένας νόμος. Τις παρωπίδες και το σκοτάδι μιας ολόκληρης κοινωνίας θα τις φωτίσουν κάποια άρθρα. Ο κόσμος χωρίζεται σε τάξεις, σε φύλα - άνδρας, γυναίκα. Ο άντρας έχει να παλέψει με κάθε τι που τον καταπιέζει άνωθεν. Η γυναίκα έχει βάλει καλά στο μυαλό της πως έχει να παλέψει με κάτι ακόμα με το αρσενικό. Ένας "πόλεμος" ανάμεσα σε άντρες και γυναίκες, αγώνας ανθρώπων μήπως βολεύει κάποιους που υποβοηθάνε το διαχωρισμό των δύο φύλων, φροντίζοντας να αποπροσανατολίζουν και

να θάβουν κάθε ευαισθησία στις ανθρώπινες σχέσεις.

Η αλλοτριωμένη θέση της γυναίκας είναι στην πραγματικότητα μια πλευρά της εξαθλίωσης του ανθρώπου και της εκμετάλλευσης στον κόσμο μας. Η επιδίωξη απλά μερικών μεταρρυθμίσεων σε κοινωνικές τάξεις ή ομάδες δεν είναι ο καλύτερος τρόπος για να εξαλειφτεί η αλλοτρίωση που προέρχεται από παντού και που υφίσταται σε κάθε στιγμή.

Τι άλλο χειρότερο από την αποξένωση που καταφέρνει να χωρίζει τους εραστές ακόμα και όταν βρίσκονται ο ένας στην αγκαλιά του άλλου, ακόμα και μέσα στο σφιχταγκάλισμα πολλές φορές πλανιέται η αίσθηση του κενού, υπάρχει ο κίνδυνος δυο άνθρωποι - ένας άνδρας και μια γυναίκα - να

Διονύσης

θυμία όχι υποχρέωση. Η γνώση και η ελευθερία εκλογής είναι οι μόνοι τρόποι για καλύτερα αποτελέσματα.

Πιο άμεση η σχέση ανάμεσα στο γιατρό και στη γυναίκα που υφίσταται την έκτρωση. Η εξουσία της ιατρικής γνώσης, η "ικανοποίηση" του γιατρού με τη δυνατότητα του να εκμεταλλευτεί και να εξευτελίσει μια γυναίκα φοβισμένη, σε μια κρίσιμη στιγμή, που τον έχει ανάγκη, είναι ο κανόνας με λίγες εξαιρέσεις.

Περισσότερο σημαντική η διαπροσωπική σχέση του ζευγαριού, βάζει άλλους προβληματισμούς. Ο άντρας, η γυναίκα και η έκτρωση. Καθημερινές καταστάσεις που ζει ο καθένας. Η γυναίκα συνήθως μένει μόνη της να αντιμετωπίσει το πρόβλημά

μην συναντηθούν ποτέ. Στην προσπάθεια, τον αγώνα καλύτερα, για την ανάπτυξη της προσωπικότητάς της η γυναίκα μπορεί να απελευθερωθεί από την άμεση αλλοτρίωση που δέχεται - επειδή είναι γυναίκα - και μέσα από τις δυνατότητές της πρέπει να πρωταγωνιστήσει ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεσης φανερή ή καλυμμένη.

Έχει την ευαισθησία και τη δύναμη να πάρει στα χέρια της τα προβλήματά της, να μελετήσει, να κουβεντιάσει, να ψάξει λύσεις μέσα από την επαφή με αληθινούς ανθρώπους. Ομάδες ενημέρωσης για όλα τα θέματα με ζωτική σημασία που θα αποτελούνται από άνδρες και γυναίκες, θα έχουν καλύτερα αποτελέσματα και θα εξυπηρετούν τη ζωή καλύτερα από νομικές ρυθμίσεις όπως για παράδειγμα η αποποινικοποίηση των εκτρίψεων.

Ο Ευάγγελος Κ. Μπαντής, ούτε λίγο ούτε πολύ 90 χρονών, πιάστηκε έχοντας στις τσέπες του ελάχιστη ποσότητα ακατέργαστου χασίς, καταδικάστηκε από το Πενταμελές Εφετείο Αθήνας και εγκλείστηκε στο Δημόσιο Ψυχιατρείο για να αποτοξινωθεί...

Μια ακόμα έμπρακτη απόδειξη του κράτους πρόνοιας και φροντίδας για τον πολίτη που θεμελιώνουν γύρω μας οι σκαπανείς του ελληνικού σοσιαλισμού. Τι καλύτερο μπορεί να περιμένει κανείς από τη ζωή του όταν πια φτάνει τα ενενήντα και είναι μια χαρά, από το να τον κλείσουν στο ψυχιατρείο για να τον απαλλάξουν από τις "βλαβερές τοξίνες"; Τι παραπάνω από το ν' ασχοληθεί η μεγάλη ελληνική δικαιοσύνη με τη "διαταραγμένη" του υγεία, αντί να κοιτάξει τη δική της που το βεβαρυμένο της ιστορικό δεν έχει το ταίρι του.

Επίσημη κατηγορία: χρήση χασίς, το ουσιαστικό του έγκλημα όμως έχει πολύ μεγαλύτερες διαστάσεις. Ο κατηγορούμενος, κύριοι ένορκοι και σεβαστοί δικαστές, όχι μόνο χρησιμοποιούσε κατά κόρον απαγορευμένη από το νόμο ουσία, ουσία της οποίας η χρήση τιμωρείται και το εμπόριο ανθεί, αλλά διέπραξε το βαρύ αδίκημα, όπως ομολόγησε θρασύτατα και ο ίδιος να βρίσκει χασίς χωρίς να το αγοράζει, χωρίς δηλαδή να αποφέρει κανένα κέρδος στο εμπόριο ναρκωτικών, ζημιώνοντας συνεπώς κατ' εξακολούθησιν την ελληνική μαύρη αγορά, ενώ το τελευταίο και τερατωδέστερο όλων είναι ότι απετόλμησε, συν τοις άλλοις, να υπερβεί την ενενηκονταετία, όντας υγιέστατος.

Ας δούμε στη συνέχεια τι έχουν να πουν οι ειδήμονες για τις παρενέργειες του "τοξικότατου" χασίς, όταν ληφθεί σε πολύ μεγάλες δόσεις: διαταραχές στην αντίληψη χώρου και χρόνου, διαταραχές του συναισθήματος και πιθανώς της προσωπικότητας, παραισθήσεις, υπερκινητικά φαινόμενα.

Και τώρα οι αντίστοιχες ενέργειες του νομιμότατου οιονοπνεύματος: τοξικομανία, δηλητηρίαση, τρομώδης παραλήρημα, αλκοολική παράνοια, αλκοολική ψύχωση, αλκοολική πολυνευριτική ψύχωση, αλκοολική άνοια, διαταραχές του συνόλου των ψυχικών και σωματικών ενεργειών, μείωση

της αντίστασης στις λοιμώξεις, αύξηση της εγκληματικότητας και των τροχαίων ατυχημάτων κλπ. κλπ., κλπ.

Ο νομιμότερος των νομιμότερων καπνός έχει να επιδείξει με τη σειρά του: εθισμό, ψυχική και σωματική εξάρτηση, ταχυκαρδία, αύξηση της αρτηριακής πίεσης, αρτηριοσκληρύρωση, υποοξυγόνωση, μείωση του μυϊκού τόνου, καρκίνο του πνεύμονα, παθήσεις της στεφανιαίας, εμφύσημα και πολλά άλλα.

Απέναντι στα άπειρα δεινά που συσσωρεύουν στο άτομο οι δυο τελευταίες ουσίες, οι ενοχοποιήσεις του χασίς, αποτελούν σταγόνα στον ωκεανό. Κι όμως το χασίς διώκεται, ενώ το οινόπνευμα πατρωνάρεται με κάθε επικερδή τρόπο και ο καπνός πριμοδοτείται. Η κρατική εξουσία επιμένει να τα καθαγιάζει και διαφημίζονται από ιδιωτικά και κρατικά μέσα μαζικής αποβλάκωσης, για να πραγματοποιηεί αμύθητα κέρδη το μεγάλο κεφάλαιο.

Η ποινική δίωξη του χασίς στηρίζεται κατά μεγάλο μέρος σε καθαρά κοινωνικο-πολιτικούς λόγους, γιατί θεωρείται πως βγάζει το άτομο από τις παραγωγικές και καταναλωτικές νόρμες που επιβάλλει η ανταγωνιστική κοινωνία στον κόσμο του Μάλμπορο.

Και η ιατρική συντεχνία τι στάση κρατά;

Την βρίσκουμε να επικροτεί υστερικές, θανατηφόρες απόπειρες εξυγίανσης, όπως ο εγκλεισμός του Ευάγγελου Μπαντή και να παρέχει μια χυδαία επιστημονική επίφαση στις επιλογές της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας.

90 χρόνια που δεν χύθηκαν στο πρότυπο καλούπι του "καθ' όλα φυσιολογικού νεοέλληνα", είναι σίγουρα μια άκρως τοξική δόση ζωής και είναι ώρα πια για αποτοξίνωση στο ψυχιατρείο, ώρα δηλαδή για ν' αρχίσει η αντιστροφή μέτρηση, πριν ταραχτούν επικίνδυνα τα θολά ύδατα.

Επιτέλους ο κοινός μας πόθος "Υγεία και Πρόνοια για όλο το Λαό" γίνεται χειροπεδ... — συγγνώμη — ... χειροπιαστή πραγματικότητα, όσον αφορά τουλάχιστον μια θέση στο ψυχιατρείο. Ο αγώνας μοιάζει να δικαιώθηκε για τα καλά και καλού-κακού σας υπενθυμίζω ότι αύριο στην πόλη της Αθήνας, εκτός ψυχιατρείου κυκλοφορούν τα μεγάλα.

ΟΝΕΙΡΑ... ΘΕΡΜΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

Τώρα δυο λόγια για τα όνειρα και την ερμηνεία των συμβόλων τους. Αν για παράδειγμα ονειρευτείτε ένα ή περισσότερα ζευγάρια γάντια, πιστέψτε με, αρμενίζετε προς πέλαγος ευτυχίας, ενώ αν ονειρευτείτε ένα χαρούμενο μικρό παιδί, κόβω το κεφάλι μου ότι θα σχετιστείτε με "τρυφερήν ύπαρξη". Ασημώστε να συνεχίσω. Αν ονειρευτείτε μέγα χορό εμπόρων ναρκωτικών υπό τους νοσταλγικούς ήχους μεγάλης μπάντας των ενστόλων ή αστόλων ασύστολων οργάνων της τάξης, συγνώμη αλλά δεν έχω χρησμό για σας' κι αν ο εφιάλης συνεχίζεται με τη "δίκαιη" δίκη και καταδίκη κάποιου γέροντα 127 χρόνων, κατηγορούμενου για την εγκληματική πράξη της χρήσης χασίς, που απορεί λέγοντας "Μα για ποια "χρήση", εγώ έτσι έζησα όλα μου τα χρόνια", ε τότε η διαστροφή σας δεν γνωρίζει όρια, γιατί αυτά δεν μπορούν να γίνουν, πόσο μάλλον να ερμηνευτούν.

Αν τώρα δείτε — στον ύπνο σας φυσικά! — κάποια ομάδα "περιέργων" ατόμων, να μην επιδιόχεται στο ευγενές σκοπό: κουλτούρα κι αραλίκι, να μην την καταβρίσκει με το καθιερωμένο νταλαβέρι αυτών που εμπορεύονται και διακινούν τα ναρκωτικά και το χαφιεδιλίκι και να αποθρασύνονται τόσο ώστε να μην περιορίζονται στο να αναθεματίζουν βλακωδώς αλλά να υπερασπίζονται οι ίδιοι την περιοχή τους και να διεκδικούν αυτοπροσώπως την ποιότητά της, ενώ στη συνέχεια οι μπάτσοι συλλαμβάνουν 11 απ' αυτούς για την εγκληματική τους ενέργεια, τότε το μόνο που προτείνω είναι να ξυπνήσετε αμέσως.

ΞΥΠΝΕΙΣΤΕ ΚΑΙ ΚΑΝΤΕ ΚΑΤΙ ΑΜΕΣΑ.

Σίγουρα, κανείς και σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να κινείται ενάντια στους απλούς τοξικομανείς, όμως σίγουρα, κανείς και σε καμιά περίπτωση, δεν μπορεί να συναινεί, είτε άμεσα είτε έμμεσα στην αστυνομοκρατία, στο καθεστώς των πολυτιμότερων υποστηρικτών της που αν και επισήμως εμπορεύονται ναρκωτικά, στην πραγματικότητα επιδίδονται σε πολύ γενικότερο εμπόριο προσώπων και πραγμάτων και δεν μπορεί να ανέχεται το καπέλωμα, από τους τελευταίους, στο χρώμα της περιοχής και σε κάθε πρακτική που εντοπίζεται σ' αυτή (βλέπε Εξάρχεια για την ώρα), πόσο μάλλον ένας αντιεξουσιαστής.

Όλοι γνωρίζουμε τα χέρια της εξουσίας που περνάνε τότε την άσπρη και τότε τις χειροπέδες, ωστόσο και αυτά έχουν αποδειχτεί σε όλα τους τα σημεία και είναι καιρός ν' ασχοληθούμε και με κάποιους άλλους ήρωες των δρώμενων κάτω από το φως του προβολέα των πρόσφατων γεγονότων. Σε περιοχές και καταστάσεις που χαρακτηρίζονται

από το ιδιαίτερο είδος φόρτισης που διακρίνει τα Εξάρχεια (τόπος και σύμβολο), οι έμποροι της ηρωίνης αποτελούν τον πιο ύπουλο κίνδυνο που αντιμετωπίζουν οι αντιεξουσιαστές και το πιο αποτελεσματικό όπλο του κράτους, μεταμφιεσμένο καθώς είναι σε κομμάτι του περιθώριου. Βρισκόμαστε μπροστά στην ολοφάνερη συνεργατική και συμπληρωματική σχέση αστυνομίας και υπόκοσμου που συγχρόνως αποτελεί μια πολιτική δικλείδα ασφάλειας για την εξουσία, καθώς από τη μια της επιτρέπει μια διαρκή επέκταση ενάντια και σε βάρος της ατομικής προσωπικότητας και από την άλλη της προσφέρει τη δυνατότητα να αποδυναμώνει ανέξοδα και επιτυχώς ένα υπολογίσιμο τμήμα των κυριότερων αμφισβητιών της. Τα ναρκωτικά πολύ πριν σκοτώσουν τα θύματά τους, θα σκοτώσουν την επανάστασή τους και οι έμποροι είναι αυτοί που επανδρώνουν την πιο αξιόλογη φάλαγα χαφιέδων, οργανωμένη από τους ίδιους σερίφηδες των ΜΑΤ και ΜΕΑ.

Επειδή τέλος, όλ' αυτά ενδέχεται να μην συμβαίνουν μόνο στον κόσμο των ονείρων, ίσως ήρθε η στιγμή ν' αποφασίσουμε αν θα πούμε ναι ή όχι στους εμπόρους ειδικών πληροφοριών, αντιεξουσιαστών, επικοινωνίας, συνείδησης και κάπου ανάμεσα ναρκωτικών, ναι ή όχι στους μπάτσους με τα δώρα.

Όσο τα Εξάρχεια μένουν χωράφι των εμπόρων, οι μπάτσοι είναι που θα το οργώνουν όποτε κάνουν κέφι, γι' αυτό όσες αμφιβολίες ή φόβους, δικαιολογημένους και μη, κι αν γεννά η ενέργεια και η γενικότερη προοπτική δράσης των αναρχικών, έχουμε τουλάχιστον την πολύτιμη αίσθηση ότι... κάπου, κάποιος, κάτι εγκυμονούν.

Από τους επίσημους ιστορικούς μας και αυτούς της παραδοσιακής και μη αριστεράς ο αγώνας του '21 παρουσιάζεται σαν αγώνας "υπέρ πίστεως και πατρίδος" (Παπαρηγόπουλος) μέχρι και "εθνικο-ανεξαρτησιακός" αγώνας, που, άντε να είχε και λίγο κοινωνικό χαρακτήρα ή σαν αστική επανάσταση.

Η 25η Μαρτίου έχει καταντήσει μια γιορτή, που χρησιμοποιείται από το κράτος σε μια προσπάθεια να οικειοποιηθεί και να εκμεταλλευτεί το '21. Εξωραίζει γνωστές φιγούρες της εκμεταλλευτικής τάξης της εποχής, ακριβώς επειδή υπάρχουν τα σημερινά αντίστοιχά τους, κι έτσι έχουμε: το παπά που υψώνει το λάβαρο, τον αγωνιστή καλαμαρά (Φαναριώτη), την ηρωική πλοιοκτήτρια Μπουμπουλίνα, τους οργανωμένους αγωνιστές έμπορους και γουναράδες Φιλικούς, τους τσιφλικάδες προύχοντες που έκαναν, λέει, Εθνοσυνέλευση για να μεθοδεύσουν τον αγώνα. Κατά παραχώρηση, κοντά σ' αυτά τα ιερά τέρατα αναφέρονται ο Μακρυγιάννης, ο Καραϊσκάκης, ο Διάκος κλπ. Σαν φτωχός συγγενής δε, παρουσιάζεται ο λαός.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ

Α. Ο ΚΛΗΡΟΣ

Ο κλήρος στην τουρκοκρατία είχε μεγάλα προνόμια που τα είχε δώσει ο ίδιος ο Σουλτάνος, για να μπορεί μέσω του κλήρου να κυβερνάει (δηλαδή να ληστεύει), καλύτερα τους ραγιάδες. Είχε διοικητικές και δικαστικές αρμοδιότητες. Το πόσο περιζήτητη ήταν η θέση του πατριάρχη φαίνεται από το ότι ο Σουλτάνος έβγαζε σε πλειστηριασμό τον πατριαρχικό θρόνο, και οι υποψήφιοι πατριάρχες πλήρωναν πολλά λεφτά για να προτιμηθούν.

Με το παραμικρό λοιπόν και ιδίως για χρηματικά ζητήματα, αφορίζαν τον κόσμο και τον τρομοκρατούσαν για να μη φέρνει αντίρρηση και να πληρώνει.

Ο κάθε χριστιανός ήταν υποχρεωμένος να δίνει το 1/3 από τα εισοδήματά του στην Εκκλησία. Επιπλέον υπήρχε ειδική φορολογία για τον Πατριάρχη, 12 άσπρα ανά οικογένεια και ένα φλουρί ανά ιερέα, και άλλα τόσα για τον αρχιερέα.

Οι κληρικοί όχι μόνο ανάγκασαν, σαν φοροεισπράκτορες, τους φτωχούς χωρικούς να ζήτάνε βοήθεια από τους Τούρκους, αλλά προκαλούσαν την αγανάκτηση ακόμα και των Τούρκων πασάδων για τη συμπεριφορά τους απέναντι στο φτωχό λαό. Ο γιος του Αλή Πασά, ο Βελής, που ήταν αιμοχαρής, φάνηκε ευσπλαχνικότερος από τον Θεοσεβέστατον και Παναγιώτατον Δεσπότη της Λάρισας Πολύκαρπο, γιατί κατήγγειλε στον Πατριάρχη τις αρπαγές του Δεσπότη σε βάρος της φτωχολογιάς. Μα το Μεγάλο Πατριαρχείο, όπως φαίνεται στην απάντησή του, δικαίωσε τον Δεσπότη. (Πατριάρχης ήταν ο Κύριλλος).

Ο Πατριάρχης Γρηγόριος Ε' με εγκύκλιο του προς όλους τους Δεσποτάδες και τους Υδραίους συνιστούσε τυφλή υποταγή στο Σουλτάνο. Κυκλοφόρησε ένα βιβλιαράκι με τον τίτλο "Πατρική διδασκαλία εις ωφέλειαν των ορθόδοξων χριστιανών". Σ' αυτό τονίζεται αδιάκοπα το παραμύθι πως οι δυστυχισμένοι σ' ετούτη τη ζωή είναι οι τυχεροί γιατί θα είναι οι εκλεκτοί στην άλλη...

Όσο για το λάβαρο του Παλαιών Πατρών Γερμανού είναι ψέμα μαγειρεμένο από την μετά την επανάσταση άρχουσα τάξη. Στη Μονή Αγίας Λαύρας, όχι μόνο δεν υψώθηκε κανένα λάβαρο, αλλά εκεί εκδηλώθηκε η λυσσαλέα προσπάθεια των Επισκόπων και των προεστών να πνίξουν την επανάσταση. Γι' αυτό οι κλέφτες της περιοχής έστελναν στο μοναστήρι επιτημητικό έγγραφο. Από έγγραφο του Γενικού Αρχείου του Κράτους, που δημοσίευσε ο Πρωτοψάλτης, προκύπτει ότι το 1851 για πρώτη φορά γίνεται λόγος για λάβαρο, και αυτό μάλιστα δεν ήταν της Αγίας Λαύρας.

Β. ΟΙ ΚΟΤΖΑΜΠΑΣΗΔΕΣ

Οι Κοτζαμπάσηδες ή Προεστοί ή Προύχοντες ή Πρόκριτοι ή Γέροντες ή Καλλικάντζαροι — όπως τους έλεγε ο λαός — ήταν οι μεγαλοχτηματίες που μαζί με τον Ανώτερο Κλήρο αποτελούσαν την ηγετική τάξη στην Ελλάδα κατά την Τουρκοκρατία.

Είχαν διοικητικές, δικαστικές και αστυνομικές αρμοδιότητες. Επιπλέον μάζευαν τους φόρους. Έτσι κατάντησαν να είναι δυνάστες του λαού χειρότεροι από τους Τούρκους.

Ο Κοτζαμπάσης είχε το δικαίωμα να δικάζει όλες τις κοινωνικές υποθέσεις και ν' αποφασίζει χωρίς να μπορεί να επέμβει καμιά Τουρκική εξουσία. Η πιο συνηθισμένη ποινή ήταν ο φάλαγγας.

Πολλές φορές η φτωχολογιά ζήτηγε την βοήθεια των Τούρκων για να γλιτώσει από τους Κοτζαμπάσηδες.

Την εποχή εκείνη μετά το 1806, υπήρχαν δύο κόμματα (ταράρια) που συμμετείχαν και τούρκοι και κοτζαμπάσηδες — γιατί βέβαια τα συμφέροντά τους ήταν ίδια. Υπόγραψαν μάλιστα επίσημο συμφωνητικό να αλληλουποστηρίζονται όταν ξεσηκώνεται ο λαός. (Το συμφωνητικό υπάρχει στο αρχείο του Λόντου, τòm. Α, 91).

Όταν η επανάσταση ήταν στην αρχή της οι κοτζαμπάσηδες και οι επίσκοποι την χτύπησαν με κάθε μέσο. Βοήθησαν τους Τούρκους στον μεγάλο διωγμό των κλεφτών που έγινε εκείνα τα χρόνια.

Γ. ΟΙ ΦΑΝΑΡΙΩΤΕΣ

Οι Φαναριώτες ξεκίνησαν σαν διερμηνείς της Υψηλής Πύλης για να φτάσουν το 1731 στο αξίωμα του δικαϊκῆ των επαρχιών Βλαχίας και Μολδαβίας.

Όταν αναλάμβανε ο Φαναριώτης ηγεμόνας τα καθήκοντά του, οι ντόπιοι προύχοντες έσπευδαν να του κάνουν πανάκριβα πολυτελή δώρα, για τα δώρα του ηγεμόνα κρατούσαν ειδικές καταθέσεις στις τράπεζες της Πόλης. Ο Φαναριώτης ηγεμόνας έπρεπε κι αυτός με τη σειρά του να δώσει πανάκριβα δώρα στο Σουλτάνο. Ο Σουλτάνος για να παίρνει πιο πολλά δώρα άλλαζε ταχτικά τους ηγεμόνες και από την άλλη μεριά, ο Φαναριώτης επειδή φοβόταν ότι θα τον διώξουν σύντομα, έγδυνε τους κατοίκους για να μαζέψει όσο μπορούσε μεγαλύτερη περιουσία. (Μόνο το ταξίδι του ηγεμόνα από την Πόλη στην Μολδοβλαχία κόστιζε κάπου ένα εκατομμύριο χρυσά φράγκα, δηλαδή πάνω από ένα δισεκατομμύριο σημερινές δραχμές.) Όλες αυτές οι αβροφροσύνες των δώρων κατέληγαν φυσικά στη ληστεία του λαού που πλήρωνε τα σπασμένα.

Δ. ΒΙΟΤΕΧΝΕΣ — ΕΜΠΟΡΟΙ — ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΑΙΟΙ

Γύρω στα 1800 υπήρχαν στην Τουρκοκρατούμενη Ελλάδα πολλές βιοτεχνίες. Στη βιοτεχνία απασχολούνται 40 ως 50 χιλιάδες άτομα. Τα κεφάλαια που διακινούνται είναι πενήντα εκατομμύρια χρυσά φράγκα (το καθαρό εθνικό εισόδημα ήταν τότε 200 εκατομμύρια χρυσά φράγκα), με ετήσιο κέρδος 12 ως 30%.

Ε. ΚΟΛΛΗΓΟΙ ΚΑΙ ΦΤΩΧΟΑΓΡΟΤΕΣ

Οι φτωχοί αγρότες ή ήταν μικροϊδιοκτήτες ή κολλήγοι στους Τούρκους και Έλληνες τσιφλικάδες.

Οι μικροϊδιοκτήτες ήταν μεν λίγοι στα ορεινά άγονα μέρη.

Οι περισσότεροι αγρότες δούλευαν κολλήγοι. Τα τσιφλίκια δουλειόντουσαν μισά ρικα, δηλαδή ο κολλήγος έδινε τη μισή σοδεία στον τσιφλικά και τριτά ρικα, δηλ. ο κολλήγος έδινε το ένα τρίτο στον τσιφλικά.

Εκτός από τον σπόρο που τον έβαζε ο τσιφλικάς, όλα τα άλλα έξοδα ήταν μισά-μισά. Τα σπίτια που έμεναν οι κολλήγοι (αχυρένιες καλύβες) ήταν του τσιφλικά. Οι κολλήγοι αγοράζονταν και πουλιόντουσαν μαζί με τη γη. Ο περιηγητής Μπουκεβίλ λέει ότι χρησιμοποιούσαν κολλήγους για να σέρνουν το αλέτρι γιατί κόστιζαν φθηνότερα από ένα γαϊδούρι.

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Οι Βιοτέχνες, οι Έμποροι και οι Καραβοκυραίοι (οι ισχυροί του χρήματος) και οι φτωχοί αγρότες είναι οι τάξεις που είχαν διαφορετικούς λόγους ή κάθε μια να επαναστατήσουν.

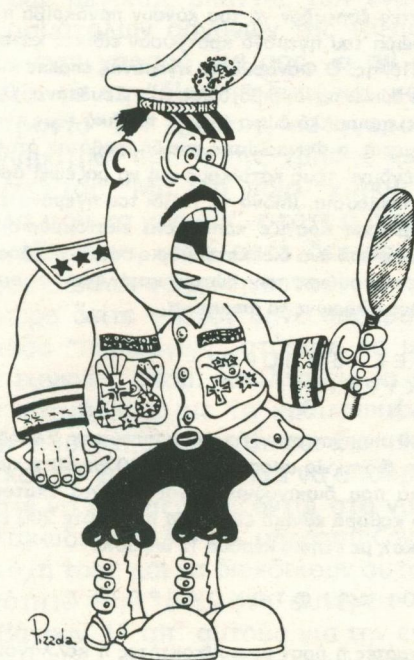
Οι ισχυροί του χρήματος γιατί θέλαν δικό τους κράτος για να μπορούν να κάνουν ελεύθερα τις δοσοληψίες τους (οι νόμοι του Σουλτάνου ήταν απαρχαιωμένοι και εξυπηρετούσαν άλλες παραγωγικές σχέσεις) και γιατί είχαν συνείδηση της δύναμής τους, είχαν χρήμα και καράβια να τα σπλίσουν με κανόνια.

Οι Κοτζαμπάσηδες, οι Φαναριώτες και ο Κλήρος δεν είχαν καθόλου λόγους να επαναστατήσουν' ίσα-ίσα χτύπησαν με λύσσα την Επανάσταση.

Όσο για τους φτωχούς αγρότες ήταν ζήτημα ζωής και ψυμίου και το μόνο όπλο ήταν το δίκιο τους.

Αυτοί λοιπόν που βγήκαν πρώτοι στο κλαρί ήσαν τα πιο καταπιεσμένα και κατατρεγμένα στρώματα πολύ πριν το 1800. Όλα αυτά τα χρόνια και μέχρι το '21 τα βουνά μας είχαν γεμίσει κλεφτουριάσαν αντίδραση στον Τούρκο ή τον Έλληνα μεγαλοτσιφλικά. Έχουμε μαρτυρία από τον Μακρυγιάννη ότι με τους Έλληνες κλέφτες πολεμούσαν κι αρκετοί φτωχοί Τούρκοι. Επίσημα από τους "σιδερωμένους" ιστορικούς μας φαίνεται ότι η Επανάσταση άρχισε ως δια μαγείας την 25η Μαρτίου, λες κι ο κόσμος παρέμενε αδρανής και περίμενε το λάβαρο του Παλαιών Πατρών Γερμανού ή την εντολή της Φιλικής. Συγνώμη για το μάθημα: Μια κοινωνική επανάσταση δεν ξεσπά από τη μια στιγμή στην άλλη με μια διαταγή κάποιου "φορέα" και δεν είναι μια ημερομηνία. Χρειάζονται βέβαια προεπαναστατικές συνθήκες που ωριμάζουν σε μια πορεία χρόνου με μικροεξεγέρσεις. Δεν ελέγχεται κεντρικά γιατί αλλιώς δεν είναι τέτοια και βάζει άμεσα το "στρατηγικό" στόχο. Το τσαρούχι δεν ήξερε από λαϊκοδημοκρατίες, εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες και "μετά βλέπουμε", όπως θέλουν να λένε οι κομματικοί εγκέφαλοι, γιατί έτσι μόνο μπορούν να έχουν τον έλεγχο κάθε στιγμή (βλέπε εξουσίαζουν) του λαϊκού κινήματος.

25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1986

Για άλλη μια χρονιά, τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά μας, μας μίλησαν για εθνική υπερηφάνεια και συντριβή οποιουδήποτε πιθανού εθνικού εχθρού. Για άλλη μια φορά ρίγησαν ακούγοντας τους παιάνες της νίκης της πατρίδας και αντικρίζοντας τα ελληνικά σώματα στρατού να παρελαύνουν κουρδισμένα, τα ελληνικά σώματα που ευχαρίστως θα έβλεπαν αιμόφυρτα στο πεδίο της μάχης των πολέμων τους.

Για άλλη μια φορά πίσω από την αυλαία της

ψευτοαντιπαράθεσης δυο λαών ή δυο ιδεολογιών, προσπάθησαν να καταχωνιάσουν το κοινό τους μυστικό ότι, ο πόλεμος δεν είναι παρά μια επικερδής επιχείρηση των εκμεταλλευτών, είτε με πολιτικό είτε με οικονομικό κέρδος. Για άλλη μια φορά, υμνώντας την εθνική ενότητα και τα ελληνικά ιδεώδη, επιχείρησαν να διαγράψουν από τις συνειδήσεις μας την ιδέα της πανανθρώπινης συλλογικότητας που ενώνει τις εργαζόμενες μάζες πάνω από σύνορα και πατρίδες ενάντια στους εκμεταλλευτές τους.

Το διεθνές παιχνίδι των πολεμοκάπηλων ηγετών διαβαθμίζεται, δημιουργώντας από τη μια τους τοπικούς πολέμους, για να ξεδεύουν πλεόνασμα και να κάνουν βιώσιμους τους ισολογισμούς των πολυεθνικών και από την άλλη, επισείοντας απειλητικά τη φρικτή θέα ενός πυρηνικού πολέμου, για να εκτονώσουν και να εκτροχιάσουν τις ταξικές αντιθέσεις στα πανηγύρια των ειρηνιστικών κινημάτων.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ειδικότερα, έχοντας στο πλευρό της όλον τον πολιτικό θίασο και συνεχίζοντας επιτυχώς την παράδοση των προκατόχων της, χρησιμοποιεί άτεχνα την απειλή ενός πολέμου με την Τουρκία, για να υποτάξει τη δυσαρέσκεια των εργαζόμενων και να οδηγήσει στο κανάλι του εθνικισμού τις αντιδράσεις στην καθημερινή, συνεχώς εντονότερη αυθαιρεσία του. Στο μόνο που υπερέχει από τις προηγούμενες κυβερνήσεις είναι ο εκσυγχρονισμός του στις δυνατότητες παροχής θεάματος, κι έτσι το βρίσκουμε να πρωταγωνιστεί στην παγκόσμια παράσταση του "πυρηνικού αφοπλισμού".

Την ίδια στιγμή που η εξουσία αναμασάει τους παιάνες της εθνικής ανεξαρτησίας, στο στρατό όπως και σε κάθε πτυχή της κοινωνικής πραγματικότητας, ισχυροποιείται η πειθαρχία και η τάξη που στηρίζεται στην κυριαρχία μιας εγκάθετης μειονότητας. Εθνική ανεξαρτησία, μια έννοια που στερείται οποιουδήποτε νοήματος, γιατί το κεφάλαιο δεν γνωρίζει σύνορα και εθνότητες, μια έννοια που αποκτά λειτουργικότητα μόνο σαν κατασταλτικός μηχανισμός στις συνειδήσεις των καταπιεσμένων και σαν επιχείρημα ύψιστης σημασίας και συναισθηματικής φόρτισης στην εξαγορά της συναίνεσης των εργαζόμενων για τις υπεραγορές όπλων.

Η 25η του Μάρτη ας είναι για μας μια αφορμή να διακηρύξουμε, ότι όσο κι αν είναι διεθνικά οργανωμένα το κεφάλαιο κι ο κρατισμός, το ίδιο διεθνής θα είναι η επαναστατική αλληλεγγύη της υποδοιλωμένης δύναμης.

Ένα μόνο, ηθικά τεκμηριωμένο πόλεμο γνωρίζουμε, το νικηφόρο παγκόσμιο πόλεμο των καταπιεσμένων ενάντια στους καταπιεστές τους. Δεν είναι εχθρός μας κανένας λαός, μοναδικός εχθρός είναι τα θανατηφόρα τεχνάσματα της εξουσίας και με γνώμονα την ταξική μας συνείδηση δεν θα προσφέρουμε το κορμί μας στις οβίδες των στρατοκρατών.

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΜΕ ΤΙΣ ΜΠΟΤΕΣ/ ΜΙΑ ΥΠΟΘΕ- ΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΧΟΥΝΤΑ ΜΕ ΤΗ ΧΟΥΝΤΑ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΙ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΟΛΟ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΗ/ ΜΕΧΡΙ ΠΟΥ ΤΟ 2017...

Ευχητήρια ομιλία του στρατηγού Γιόρτζε (Σαρκοφάγου) καθηγητή της επιστημονικής Γενοκτονίας και πρύτανη του παν/μιου της πολεμικής Τέχνης του Σαντιάγου, προς τους πρωτοετείς της σχολής.

Μαθητές και στρατιώτες. Με περηφάνεια και ικανοποίηση απευθύνομαι σε σας επί τη ευκαιρία της καινούριας σπουδαστικής χρονιάς 2017-2018. Με την ίδια υπερηφάνεια απευθύνομαι σε σας τους καινούργιους μαθητές και στρατιώτες όπως άλλοτε σε κείνους τους λαμπρούς νέους, δοξασμένους στρατηγούς και δικτάτορες σήμερα, όπως τους στρατηγούς Καρπόνοβ, Τσιμότο, Μαρτινέζ. Πολλοί από σας θα γίνουν δικτάτορες κρατών, είτε μέλη στρατιωτικής κυβέρνησης ή θα διοικήσουν ιδιωτικούς στρατούς. Θα έχετε το καθήκον να προστατέψετε την τάξη στα κράτη σας και πιο πολύ το μέγιστο καθήκον που μπορεί να έχει ένας άντρας, να κάνετε ΠΟΛΕΜΟ. Ο πόλεμος σε στιγμή ζωντανής συνάντησης μεταξύ λαών, παραγωγός δύναμης, κινδύνου και περιπέτειας, όργανο οικονομικής και κοινωνικής ισορροπίας.

Ξέρετε καλά ότι πριν από 30 χρόνια οι δημοκρατικές δικτατορίες κατείχαν τα 2/3 της γης. Για πολύ καιρό ζήσαμε στη σκιά των άλλων εξουσιών, αναγκασμένοι να κρύβουμε τις ιδέες μας από το φόβο της δημοκρατικής καταστολής και των προκλήσεων των ειρηνιστών. Αυτό για το οποίο θα σας μιλήσω σήμερα είναι ακριβώς, το πώς μπορούσαμε μέσα σ' αυτό το μισό αιώνα, εμείς οι στρατιωτικοί να προχωρήσουμε στο δρόμο της τελικής νίκης.

Στα τελευταία χρόνια δυο ήταν οι πόλεμοι κάποιας αξίας. Ο πόλεμος του ποδοσφαίρου και η ευρωπαϊκή εξέγερση. Ο πόλεμος του ποδοσφαίρου ξέσπασε στη λατινική Αμερική μετά το σκάνδαλο του παγκόσμιου ολοκληρωτικού κυπέλλου. Στον τελικό που κέρδισε η Βραζιλία την Αργεντινή 9-6 μετά από το θάνατο 6 αργεντινών, από έρευνα που έγινε στα παπούτσια των βραζιλιάνων παιχτών, βρήκαν ότι στη θέση των καρφιών υπήρχε μια κάψουλα υδροκυάνιο. Τα βασίλεια του βορρά και του νότου συγκρούστηκαν. Έπειτα, κατά τη διάρκεια της υπογραφής της συνθήκης για την κατάπαυση του πυρός, στο Μπουένος Άιρες ο Σαλβατοριανός στρατηγός λερώνει με μελάνι το άσπρο λινό πουκάμισο του Βολιβιανού στρατηγού με αποτέλεσμα την πολύνεκρη συμπλοκή μεταξύ των χωρών που συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Το 2010 επιτέλους ξεσπά μια στρατιωτική εξέγερση ενάντια στο δημοκρατικό καθεστώς, που από χρόνια καταδυνάστευε τους λαούς. Στη Γερμανία, Γαλλία, Αγγλία, Ιταλία, τα ειδικά σώματα επαναστάτησαν. Αλλά η εξέγερση καταπνίγηκε εξαιτίας μιας σειράς λαθών τακτικής: Τα γερμανικά τανκς κατάφεραν να μπουν στο Βερολίνο, έτσι όπως τα "σιδερένια μωρά", ειδικό γυναικείο σώμα (γελάκια, βηχάκια) κατάφερε να καταλάβει το Λονδίνο. Στο μεταξύ οι Γάλλοι αλεξιπταλιστές εξαιτίας του δυνατού ανέμου, ξέφυγαν από το στόχο τους και αντί να καταλάβουν το κέντρο του Παρισιού κατέληξαν στα χωράφια της Μασσαλίας όπου οι αγρότες τους έκλεψαν τ' αλεξιπτωτα, για να καλύψουν τα θερμοκήπια αγγουριών. Οι Ιταλοί μπερσαλιέροι βαλτώντας βέσπες Piaggio (τους είχε χρηματοδοτήσει

η εταιρία για διαφημιστικούς λόγους) μπήκαν στη Ρώμη, αλλά απωθήθηκαν από το κύμα των αμαξιών που έβγαινε για "γουνικ-εντ". Τα γερμανικά τανκς παραδόθηκαν επειδή τα πληρώματά τους τάχυν κοπανήσει μπύρα αλά σπίνα. Τα "σιδερένια μωρά" παραδόθηκαν μετά από δημοσιεύματα του αγγλικού τύπου πως ο στρατηγός Μαρκ Θατσκιλ ήταν στην πραγματικότητα ερμαφρόδιτος που είχε καταλάβει

υψηλά λαϊκά αξιώματα με το όνομα της Μάργκαρετ Θάτσερ.

Αυτή ήταν μια σκοτεινή σελίδα της δοξασμένης μας ιστορίας που δείχνει ποιες καταστροφές μπορούν να επιφέρουν στη στρατιωτική συνείδηση ενός λαού η πολύχρονη εξουσία των δημοκρατικών... (σφυρίγματα, ουρλιαχτά και μερικά σλόγκαν αντιερηνικά).

Ησυχία παρακαλώ. Και όχι σλόγκαν δεν προσφέρουν τίποτα. Όπως άλλωστε έλεγε ο στρατηγός, μαρξιστής Γιανουζέλσα "Κατά τη διάρκεια των συγκεντρώσεων άκουσα πολλά σκληρά σλόγκαν, αλλά κανένα τόσο σκληρό όσο ένα ρόπαλο (βλέπε γκλόμπς)".

ΓΗ 2017

Και να δεξιά μου ο παγκόσμιος χάρτης χρονιά 2017 μετά τη Μεγάλη Σύρραξη.

Όπως βλέπετε ο συσχετισμός δυνάμεων έχει αλλάξει. Οι στρατιωτικές ζώνες είναι εκείνες με το γκριζο χρώμα και χωρίζονται έτσι, η βόρεια αμερική ανήκει στη Ε.Ε.Σ.Α. (Ένωση Ερυθρών Στρατών Αμερικής) η νότια αμερική είναι κομματιασμένη σε 13 στρατιωτικά βασίλεια, χωρισμένα σε 2 ενώσεις. Στη βόρεια με πρόεδρο τον υψηλότατο "χα-sάπη" Μαρτινέζ και στη νότια με αρχηγό το στρατηγό Περέζ... πως είπατε; Πότε; Το είπε σήμερα το ράδιο. Μετά βλέπετε την Αφρική διατημένη μεταξύ των Λύβιων, Ισραηλινών και των στρατευμάτων του Ζαΐρ. Μεταξύ των βασιλείων που διοικούνται από ιδιωτικούς στρατούς το πιο μεγάλο είναι εκείνο της Coca-Cola. Επίσης σημαντική δύναμη έχουν οι μέτοχοι του Club-Mενταπερανέ που ελέγχουν την κορσική, ο στρατός της Μαφίας που ελέγχει τη μισή Σικελία και το Πακιστάν.

Δυστυχώς όπως δείχνουν αυτές οι κόκκινες κηλίδες στο χάρτη μεγάλο μέρος της Ευρώπης και της Κίνας είναι ακόμα στα χέρια των πολιτών. Σ' αυτά τα κράτη οι στρα-

πωτικοί είναι αναγκασμένοι να κάνουν μια ζωή περιορισμένη, πάντα μες στους στρατώνες. Τους είναι απαγορευμένο να οπλοφορούν τις ελεύθερες ώρες εξόδου. Πρόσφατα παρατηρήθηκε μια καλύτερευση με τη συνθήκη της Δαμασκού πάνω στο δικαίωμα για ελεύθερα βασανιστήρια. Αλλά τ' αδέρφια μας, οι στρατιωτικοί αυτών των χωρών, ας ξέρουν ότι δεν είμαστε αδιάφοροι σ' αυτή την κραυγή του πόνου τους.

Και προσέξτε καλά. Ξέρουμε ότι ανάμεσά σας υπάρχει κάποιος νέος, νοσταλγός των χρόνων της στρατιωτικής κουλτούρας του 1980 και παραπονιέται ότι τα 35 χρόνια στρατιωτικό είναι πάρα πολλά. Και σ' αυτούς τους κυρίους απαντάμε: Ότι λαθεύουν αν νομίζουν ότι έπειτα

από πολύχρονους αγώνες είμαστε διατεθειμένοι να ξαναχίνουμε μια ομάδα μολυβένια στρατιωτάκια στα χέρια κάποιου κράτους ή πολυεθνικής.

Χρειάστηκαν αίμα, ιδρώτας και κεφάλια για να πετύχουμε την παγκόσμια στρατικοποίηση και δε θα κάνουμε πίσω εξαιτίας των παραπόνων κάποιων σοκολατοπαιδών που φοβούνται το πρώτο φιλί της φωτιάς (νεκρική σιγή).

Μπορώ να σας διαβεβαιώσω πως μοιάζετε με αγάλματα. Είμαι περήφανος για σας. Έτσι είναι οι καλοί μαθητές, αυτή είναι η προσοχή.

Και τώρα ανάπαυση σπάστε τις γραμμές... είπα σπάστε τις γραμμές... Δεν χρειάζεται να μένετε όλοι έτσι ακίνητοι σα νεκροί... παιδιά απαντήστε το μάθημα τέλειωσε...

πείτε κάτι... γιατί δεν απαντάτε.

γιατί αυτό το περιοδικό; γιατί είναι άνοιξη, και γιατί ...

"Είτε βραδιάζει είτε φέγγει μένει λευκό το γιασεμί" γράφει κάπου ο Σεφέρης. Η ψυχή μου έχοντας την τόλμη, την ελευθερία άραγε; να αλλάζει χρώματα — είτε είναι μέρα, είτε νύχτα — να παλεύει με το μαύρο και το άσπρο, αγκομαχώντας ψάχνει και τριγυρνάει σε καινούργιους, στενούς δρόμους.

Μου είπαν οι φίλοι να βρω ένα κείμενο — ότι θέλω — για να γίνει μια αρχή στην αγωνία μας, στην ανάγκη μας να γράψουμε με γράμματα πάνω σε δύο φύλλα χαρτί ή σε περισσότερα τον πόνο και τον πόθο μας να γράψουμε για τον κόσμο που γυρίζει γύρω μας για κάθε τι που καίει την ψυχή μας.

Νιώθω το στόμα μου στεγνό, το ανοίγω να μιλήσω και δεν βγαίνει τίποτα άλλοτε πνίγομαι και άλλοτε απολαμβάνω τη σιωπή μου και το χαρτί λευκό περιμένει αχόρταγα να γεμίσει.

Περιπλανώμενη, χωρίς να ξέρω πολλές φορές τι ψάχνω, ρίχνω μια ματιά στη μέρα μου από το πρωί μέχρι το βράδυ, στην καθημερινή πορεία της αγωνίας και της συνεχόμενης εγρήγορσης.

Ξυπνάς πολύ πρωί, αρχίζοντας ένα βασανιστικό τρέξιμο, να προφτάσεις όλες τις "δραστηριότητες" ενασχολήσεις της μέρας. Η καθημερινότητα σε όλο το φοβερό νεκρό μεγαλείο της, απειλητικά επιμένει στο πρόγραμμα για το μέλλον. Μιλάς, σκέφτεσαι, έρχεσαι σε επαφή με τους ανθρώπους, με τους φίλους και όμως έρχεται το βράδυ, μόνος σου τότε ακούς να επαναλαμβάνεται συνέχεια στα αυτιά σου το μεγάλο γιατί;

Διαλέγω απ' όλες τις ώρες της σημερινής μέρας, την ώρα του δειλινού, αγωνιώντας με κόπο να δώσω στο χαρτί ότι νιώθω περπατώντας σ' ένα ήσυχο μέρος την ώρα εκείνη που ο ήλιος χάνεται. Στο σημείο ακριβώς που οι τελευταίες του ακτίνες ερωτοτροπούν με το θαμπό φως του ουρανού γίνεται μια αλλαγή — έρχεται η νύχτα.

Σε πλημμυρίζει μια αίσθηση εγκατάλειψης, περπατάς και νιώθεις να χάνεσαι, λιώνεις, δεν έ-

χεις τίποτα, παραδίνεσαι στην απέραντη μοναξιά. Τώρα αναλογίζεσαι τη μέρα σου και πάνω απ' όλα τη ζωή σου, χαίρεσαι και λυπάσαι, συμμετέχεις και αφήνεσαι σε μια γαλήνη που σε φέρνει πιο κοντά σου στον εαυτό σου.

Εκεί στην κορυφή της πορείας της μέρας νιώθεις να ανήκεις στο σύμπαν μου έλεγε κάποιος φίλος και διώχνεις την αυταπάτη ότι το σύμπαν ανήκει σε σένα.

Κόβοντας ένα λουλούδι το φέρνω μπρος στα μάτια μου, βλέπω στο βάθος του κάθε λεπτομέρεια, το αγγίζω, αισθάνομαι τη μυρωδιά του και διαπερνάει το κορμί μου και το μυαλό μου η ζωή του — μέσα απ' αυτό το λουλούδι περνά η ζωή — η ζωή που κυλάει στην ψυχή και τη σκέψη του ποιητή, απ' το μυαλό του στοχαστή, γιατί όχι από τη φλόγα του επαναστάτη, από τον έρωτα, την αρμονία της ψυχής και του κορμιού. Αν καταλάβαινα τη γλώσσα του; Ζητάω πολλά. Ίσως έτσι όμως καταλάβαινα και τη γλώσσα των ανθρώπων. Χρειάζεται τόση προσπάθεια να επικοινωνήσεις με τον άλλο. Τι να πεις και πώς να τον νιώσεις;

Οι παραπάνω λέξεις γραμμένες έτσι σε κάποιες στιγμές του χρόνου που δεν μπαίνουν στο ρολόι δεν είναι μόνο μια μικρή νότα ποίησης ή ευαισθησίας, είναι ένα μεγάλο γιατί.

Γιατί οι άνθρωποι μένουν κλεισμένοι στις φυλακές τους, γιατί δεν περπατάνε μόνοι τους το δειλινό, γιατί δεν χάνονται στην απεραντοσύνη του πέλαγου;

Τι θα γινόταν άραγε αν ο καθένας μας συνταιριάζει τα μέλη του κορμιού του και τη θάλασσα της ψυχής του σ' ένα χορό με τον ιδιαίτερο ρυθμό του, στο δικό του χορό για την αλήθεια.

Λίγες σκόρπιες σκέψεις πάνω σε λίγες γραμμές — στο χαρτί ζωγραφίζεται η αγωνία και το πάθος — στην ψυχή παλεύουν σε ένα δύσκολο πρωτόγνωρο αγώνα.

Πολύ όμορφα ακουσμένα τα παραπάνω λόγια

αποκτούν το αληθινό τους χρώμα μέσα από μια αντίθεση, μέσα από λίγες γραμμές που γράφτηκαν απ' ότου η καρδιά κουράστηκε να χτυπάει δυνατά και το μυαλό βρήκε ευκαιρία για να μιλήσει.

Ο άνθρωπος σαν πρόσωπο, η αξία του, η προσωπική του ιστορία, σήμερα μπαίνουν σε μια αγορά κατανάλωσης όπως κάθε τι.

Γύρω μας γυρίζει ένας κόσμος μέσα στον οποίο η επιτυχία εξαρτάται από το πόσο καλά πουλάει ένα άτομο τον εαυτό του στην αγορά, κατά ποιο τρόπο πλασάρει την προσωπικότητά του. Τι είδους "πακέτο" είναι, "ευχάριστος", "πειστικός" και δραστήριος. Κάθε πρόσωπο πρέπει να έχει ζήτηση. Άρα κάνει για "ξεπούλημα" ο εαυτός μου.

Πού να βρεθεί ο χρόνος να περπατήσεις το δειλινό και να νιώσεις τη γαλήνη του;

Είμαι αυτό που κάνω ή είμαι όπως με θέλετε; Η σκέψη έχει αναλάβει το καθήκον της σύλληψης πραγμάτων και γεγονότων ταχύτατα — την αναγκαία και προκαθορισμένα χρησίμων — έτσι που να μπορεί κανείς να τα χειριστεί με επιτυχία. Αυτό αρκεί έστω κι αν περιορίζεται στην επιφάνεια. Η Αλήθεια γίνεται ξεπερασμένη έννοια. Όλα τα προβλήματα παρουσιάζουν το ίδιο ενδιαφέρον με βάση τη χρησιμότητά τους σε κάθε τι που έχει άνωθεν οριστεί.

Η γνώση γίνεται εμπόρευμα. Η γνώση του ίδιου του ανθρώπου, εκφυλίζεται σε μέσο που χρησιμοποιείται για τον καλύτερο χειρισμό των άλλων και του ίδιου του ατόμου — για διαφήμιση, για δουλειές, για πολιτική προπαγάνδα και οτιδήποτε άλλο του είδους.

Από το νηπιαγωγείο ως το Πανεπιστήμιο σκοπός της μάθησης, είναι να συγκεντρώνει όσο το δυνατό περισσότερες πληροφορίες που θα εξυπηρετούν το εμπόρευμα-άνθρωπος. Οι σπουδαστές μαθαίνουν πολλά, άραγε τους μένει χρόνος να σκεφτούν; Η ζωή φεύγει μέσα από τα χέρια τους.

Το κίνητρο για περισσότερη μόρφωση, δεν είναι σίγουρα το ψεύτικο ενδιαφέρον για θέματα που διδάσκονται, αλλά η μεγαλύτερη ανταλλακτική αξία που δίνει η μάθηση. Η γνώση για τη ζωή, το κορμί μας και την ψυχή μας, τη φωτιά της ψυχής και τον έρωτα σε ποια βιβλία βρίσκεται;

Έχουμε την ελκρινεία να αναρωτηθούμε για την αλήθεια; ο ενθουσιασμός για την αλήθεια που χάθηκε; ή κάποια έξυπνα τον έχουν θάψει τόσο βαθιά μέσα μας και δεν τον βρίσκουμε.

Το πάθος για την αλήθεια, τη ζωή, τον έρωτα είναι ανάγκη να ελευθερωθεί από τα δεσμά του και να γίνει καταλυτική δύναμη ελευθερίας.

Ας ευχηθούμε "καλό ψάξιμο".

ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΩ...

... για τον Μιχάλη Καλτεζά

Που πηγαίνω, από που έρχομαι,

γιατί είμαι μουςκεμένη...

Για να δούμε! Μα είναι φανερό. Βρέχει

Η βροχή. Είμαι βρεγμένη απ' τη βροχή.

Προχωρώ ανάποδα, και λοιπόν;

Και τι έγινε; Συνεχίστε το δρόμο σας
όπως συνεχίζω το δικό μου.

Τη βρίσκω αληθινά

να τσαλαβουτώ στη λάσπη.

Η βροχή με κάνει να γελώ.

Γελώ με όλα, σε όλα, για όλα

Αν είστε κάπως... ευσυγκίνητοι

επιστρέψτε καλύτερα σπίτι σας

Κλάψτε καλύτερα για πάτη σας

Αλλά αφήστε με, παρατήστε με

Δεν θέλω ν' ακούσω τον ήχο της φωνής σας

Συνεχίστε το δρόμο σας

όπως συνεχίζω το δικό μου

Τον μοναδικό άνθρωπο που αγαπούσα

είσατε εσείς που τον σκοτώσατε

τον χτυπήσατε, τον ποδοπατήσατε, τον αποτελειώσατε.

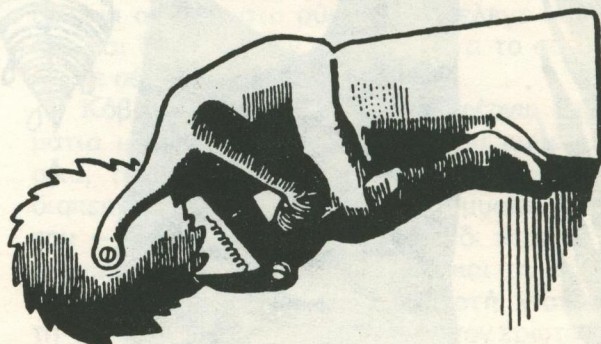
Είδα το αίμα του να κυλά,

να κυλά στο ποτάμι, μέσα στο ποτάμι.

Συνεχίστε το δρόμο σας λοιπόν,

όπως συνεχίζω το δικό μου.

Ο άνθρωπος που αγαπούσα,

είναι νεκρός, με το κεφάλι στη λάσπη

Αυτό που μπορώ είναι να σας μισώ.

Να σας μισώ; Είναι τρελό, είναι τρελό.

Μα εσείς είστε τρυφεροί μαζί μου

είστε τόσο καλοί μαζί μου

υπέρμετρα καλοί, πιστέψτε με.

Εσείς είστε καλοί, όπως η φάκα είναι καλή με το ποντίκι

αλλά μια μέρα, θα 'ρθει η μέρα που το ποντίκι θα δαγκώσει

Συνεχίστε το δρόμο σας

άνθρωποι καλοί, άνθρωποι του καλού.

J. Prevert

ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ ΛΕΑΙΝΑ

Μικρή μου λέαινα

δε μ' άρεσε να με γρατζουνάς

α έτσι σ' έριξα στους χρισπανούς

Κι όμως σ' αγαπούσα τόσο

Συγχώρησε με αν θέλεις

μικρή μου λέαινα.

J. Prevert

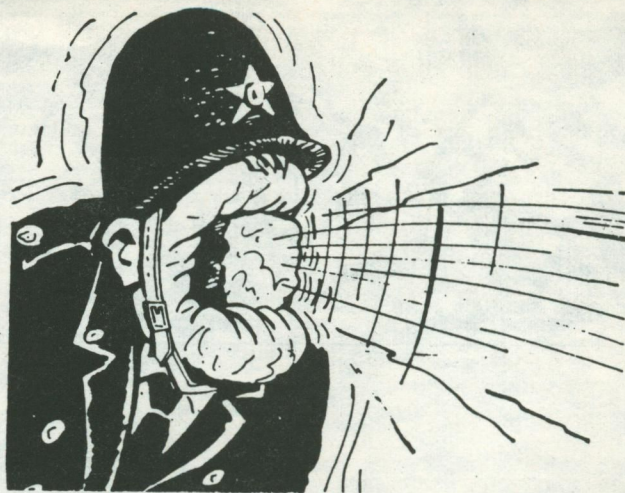

ΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Μέσα στο ίδιο το άντρο της ιατρικής συντήρησης ή μ' άλλα λόγια, σ' ένα αμφιθέατρο της ιατρικής σχολής στο Γουδί, παρουσιάστηκαν και συζητήθηκαν τα σημαντικότερα σημεία των εναλλακτικών θεραπευτικών προσεγγίσεων, σε μια πολύ αξιόλογη προσπάθεια αμφισβήτησης της προσφοράς της ακαδημαϊκής ιατρικής, που οργανώθηκε από ομάδα φοιτητών και μερικών γιατρών γύρω από το λέκτορα Γιώργο Παπαδόπουλο και διήρκεσε από τις 26 μέχρι τις 30 Μάρτη.

Αυτό που μας έμεινε από το πενήντημερο είναι μια γεύση απορίας σχετικά με το πόσο αντιλαμβάνονται την ολέθρια κατεστημένη κατάσταση πραγμάτων έξω από τα όρια της ιατρικής οι εναλλακτικοί γιατροί και πόσο εναλλακτική θα παραμείνει η ιατρική που προσβέουν όταν το κεφάλαιο της κλείσει πονηρά το μάτι.

Πέρα όμως από απορίες και ερωτηματικά, δεν μπορούμε να μην μνημονεύσουμε τον Π. Κουμεντάκη που αποτέλεσε τη ριζοσπαστικότερη νότα, τους Σπύρο και Πέτρο Γαρζώνη που φώτισαν πολλά σημεία της ομοιοπαθητικής ιατρικής, τους βελονιστές Φ. Ρώση και Γ. Καράβη, την πολύ καλή περίπτωση ακαδημαϊκού γιατρού Δ. Δώδο, την εξίσου καλή περίπτωση εναλλακτικού γιατρού Σ. Κασσώτη, την *Sigrid Grasskoph*, που μάλλον μίλησε για τη μέθοδο *Trager*, αλλά αυτό που σίγουρα πρόσφερε ήταν η μαγευτική ακρόαση της φωνής της, για να τελειώσουμε με τον αυθεντικότερο αμφισβητία γιατρό των διαλέξεων αυτών, Κ. Ζερβάνο. Ο τελευταίος, κατά την παρουσίαση της ιατρικής αντίληψης στην αρχαία Ελλάδα, μας πληροφόρησε ότι ο γιατρός οριζόταν με εκλογές, τα χρόνια εκείνα. Και ευτυχώς που αυτό γινόταν τα χρόνια εκείνα, γιατί σήμερα κάπου τριαντατόσο τοις εκατό των Ελλήνων φτάνουν να ψηφίζουν Μητσοτάκη. Άντε μετά να βρεις την υγεία σου.

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ ΗΡΘΕ ΚΙ ΕΦΥΓΕ...

- 23 Μαρτίου : Το άγαλμα του Τρούμαν μετά από ορθοστασία χρόνων στέλνεται να ξεκουραστεί στο χώμα.
- 24 Μαρτίου : Αναμονή της τριπλής φέτος γιορτής.
- 25 Μαρτίου : Μιλιταριστική εθνοπανήγυρις, η Θεοτόκος Ξαναμυρίζει τον κρίνο και γκαστρώνεται, ο Σουλτς στην Αθήνα. "Αραχτές" διαμαρτυρίες μόνο για το τελευταίο γεγονός.
- 26 Μαρτίου : Πανσέληνος. Στα Προπύλαια η γνωστή ράτσα των "προβοκατόρων", κόντρα στην εντολή του Εισαγγελέα αποφασίζει να κάνει πορεία, έχοντας απέναντι της 20 διμοιρίες αριστερών κρανιοφόρων. Μερικά μέτρα μόνο και μετά τρόμος. Συσπείρωση στο χώρο του Πανεπιστημίου. Και ξαφνικά, δακρυγόνες οβίδες ανάμεσα σε συγκεντρωμένους και ανύποπτους περαστικούς και τηλεφωνικούς θαλάμους, ενώ στον πιο κάτω δρόμο, η νόμιμη πορεία της ειρήνης, ανενόχλητη βαδίζει προς το αυριανό διθυραμβικό έγχρωμο πρωτοσέλιδο.
- Με πρησμένα υγρά κόκκινα μάτια και ασφυκτικό φτάρνισμα, αναχωρούν, μην ξέροντας ότι θα τους κυνηγάνε σαν ανθρώπινες κεφαλές, όλο το βράδυ.

ΜΕ ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ ΣΤΗ ΣΚΑΝΔΑΛΗ

Στις 31 Μαρτίου ο αστυφύλακας Χάρης Αθανασόπουλος πυροβόλησε το 18χρονο Νίκο Κόκκαλη. Ένας ακόμα θύμα της αστυνομοκρατίας και των κυνηγών "περιεργών" κεφαλών, ένας ακόμα απλός της μεγάλης ελληνικής αστυνομίας που μόνο για το 1985 έχει να επιδείξει την εξής δραστηριότητα:

21/1/85 ο Α. Χούλιας πυροβολεί τη γειτόνισά του, 24/1/85 χωροφύλακες πυροβολούν 3 νεαρούς σε κλεμμένο αυτοκίνητο, 14/2/85 ο Α. Νικολόπουλος πυροβολεί διαρρήκτη, 2/3/85 αστυνομικοί πυροβολούν οδηγό για να σταματήσει, 17/5/85 ο Θ. Μήτσου εκτελεί το φίλο της γυναίκας του, 5/7/85 ο Γ. Πλατανίτης δολοφονεί διαρρήκτη, 4/8/85 ο Π. Ανδρικόπουλος πυροβολεί την πρώην σύζυγό του, 15/8/85 ο Ν. Σταθόπουλος σκοτώνει αγγλίδα τουρίστρια και τραυματίζει το συνοδό της, 22/8/85 αστυνομικοί συλλαμβάνουν πυροβολώντας καταζητούμενο, 11/9/85 ο Α. Κακαφώνης πυροβολεί φίλους του, 12/9/85 αστυνομικοί πυροβολούν μοτοσυκλετιστή, 19/10/85 ο Γ. Βουλαξής σκοτώνει αγρότη που κλέβει τριφύλι, 17/11/85 ο Μελίστας δολοφονεί τον Μ. Καλτεζά, 15/12/85 οι Ν. Τσορνάκας και Π. Γούλας πυροβολούν 16χρονο που οδηγεί χωρίς δίπλωμα.

Ποιος μισθός μπορεί να θεωρηθεί επάξια αμοιβή μιας τέτοιας παραγωγικότητας; Ένα ερώτημα που από κρίσιμο, γίνεται βασανιστικό, αν στον απολογισμό του έργου του χεριού με το περιστροφικό προσθέσουμε και εκείνον του χεριού με το γκλομπ. Μερικοί άνθρωποι πάνε χαμένοι με 2 χέρια μόνο.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Λιοντάρια - Χριστιανοί: 7 - 0
Ομαδάρα! Θρύλος!

ΜΟΔΑ

Στιγμιότυπο από την πρόσφατη επίδειξη της θερινής κολλεξιόν του διεθνούς φήμης μαιτρ ΣΚΑΜΠΙΛΙ - ΜΠΟ

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

Ιατρός, υψηλού επιστημονικού κύρους αναλαμβάνει σοβαράς ανιάτους περιπτώσεις

T.V.

Το νέο πρόσωπο της Ε.Ρ.Τ.

ΕΠΕΙΓΟΝ 5 μ.μ.

Το Πάσχα ματαιώνεται για φέτος.
Βρέθηκε το πτώμα.
Μιας και δεν θα κάνουμε ανάσταση, ας...

